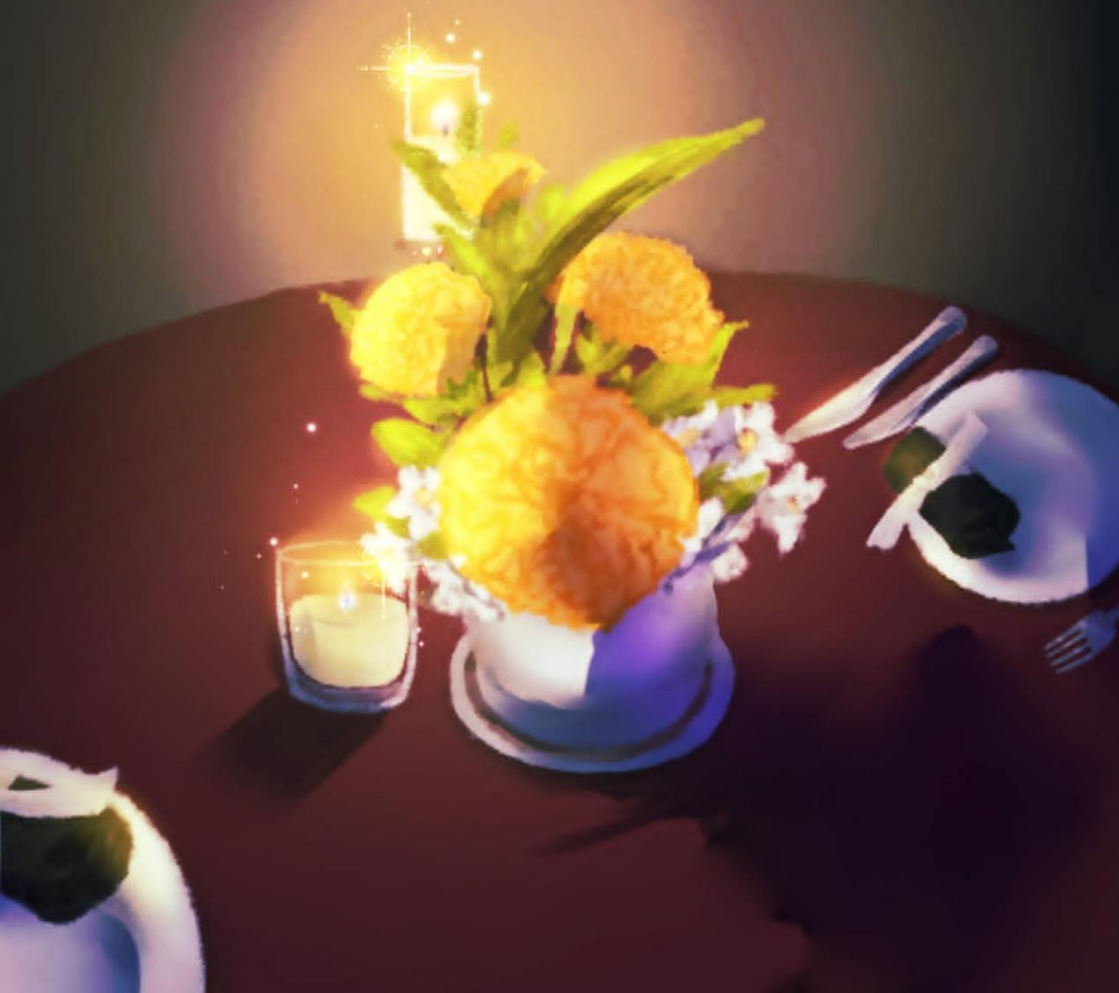

งานเสวยสรวงเย็น สมภพเย็น

เรื่องและภาพ สู่ยเขียน

ทေးไวน์สวยๆ ดื่มกันเถอะ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568
เรื่องและภาพ สุธัยเชียน

งานสร้างสรรค์สมาคมผู้แพ่

เรื่องและภาพ : อัครชัยสิริ จันทศิริ

วรรณกรรมเยาวชน แนวเสียดสีล้อเลียน สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว

อ.ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน์

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๘๓-๐๘๒-๑๔๙๙

Email: Tg31543@gmail.com

สารบัญ

	หน้า
ยีนดีต้อนรับ	๖
แมมดราย	๙
ยักษ์ป่าเถื่อน	๑๕
แม่เลี้ยงใจดำ	๒๑
พี่เลี้ยงขี้ใจฉาน	๒๕
ปลายทางของเจ้าหญิง	๓๑
นายช่างแกะระ	๓๖
โจรสลัดจิตอาสา	๔๓
ดาราหนักลอง	๕๐
ทำนายทายทัก	๕๕
ปิดฉากงานเลี้ยง	๖๐
สวามิภักดิ์	๖๕

บทนำ

ยินดีต้อนรับ

“สวัสดีครับ ขอต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ”

“ยินดีอย่างยิ่งที่ได้พบท่านในวันนี้ ขอขอบคุณที่สละเวลามาร่วมงาน
เลี้ยงสังสรรค์ของสมาคมผู้แพะครับ”

เสียงทุ่มของบริกรหนุ่มกล่าวทักทายพร้อมรอยยิ้ม สองมือพนม
ระดับอกโน้มศีรษะคำนับเล็กน้อยเหมือนการไหว้ของไทย ทัวทั้งตัวของเขา
ตั้งแต่หัวจรดเท้าล้วนแต่งด้วยสีดำ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อคอตั้งแขนยาว กางเกง ไป
จนถึงรองเท้าหนัง เข็มกลัดอัญมณี สีแดงที่ประดับบนอกจึงเป็นสิ่งที่เดียวที่
สะดุดตาเหนือสวมนิไคของร่างกาย

“ก่อนจะเข้างาน ผมต้องขอรบกวนสักหน่อย กรุณาแสดงบัตรเชิญ
ให้ผมดูได้ไหมครับ” ชายหนุ่มรับกระดาษแข็งสีดำขนาดเท่าฝ่ามือมา
ตรวจสอบ ดวงตาสีแดงกวาดตาพิจารณาอักขระสีทองทั้งด้านหน้าและหลัง
ของบัตรเชิญอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งคืนสู่มือเจ้าของ

“เรียบร้อยแล้วครับ เชิญตามมาทางนี้ได้เลยครับ”

เมื่อประตูด้านแรกเปิดออก เบื้องหน้าก็ปรากฏเป็นโถงทางเดินโอบอ้อมค้อม
รูปลักษณะและขนาดตัวของอาคารเมื่อมองจากภายนอก เพดานแขวนโคม
ระย้าสีทองประดับด้วยเพชรนิลดาจินดาหลากสี ผืนสีเลือดหมูทั้งสองฝั่ง
ประดับด้วยภาพจิตรกรรมละลานตาวยาวจนสุดปลายโถง

“ด้านข้างที่ท่านเห็นทั้งสองฝั่ง เป็นภาพวาดรวมเหตุการณ์ที่น่าจดจำ
จากงานเลี้ยงแต่ละปี พอดีคุณตาบังไหมครับ” ทว่าบริกรหนุ่มกลับได้รับ
เพียงใบหน้าที่งุนงงจากแขกผู้มีเกียรติ

“หืม ท่านเป็นสมาชิกใหม่... มาร่วมงานเลี้ยงเป็นครั้งแรกหรือครับ
อย่างนี้เอง”

“ไหน ๆ เราก็คงต้องเดินในโถงยาวเหยียดนี้กันต่อสักหน่อย ท่าน
สนใจทำความรู้จักกับงานเลี้ยงให้มากขึ้นไหมครับ” เมื่อไม่มีคำปฏิเสธหรือ
ทักท้วงใด ๆ จากอีกฝ่าย บริกรหนุ่มจึงถือว่านั่นเป็นคำอนุญาต

สมาคมผู้แพ้ เป็นสมาคมที่รวบรวมผู้แพ้จากทั่วโลกเพนียด
เกณฑ์การเข้าร่วมนั้นไม่ได้จำกัดว่าจะเป็นใคร จะเป็นตัวร้ายหรือตัวเอกของ
เรื่องราว จะเป็นมนุษย์หรือไม่ใช่ อายุเท่าไรก็ล้วนไม่สำคัญ ขอเพียงรู้สึกลัว
ในชีวิตของตนเองได้พ่ายแพ้ให้บางสิ่งเสมอมา ทางสมาคมย่อมยินดีต้อนรับ
เสมอ

เว้นไว้แต่พวกที่ไม่สามารถประพุดติดตามข้อบังคับของสมาคมได้

หน้าที่หลักของสมาคมคือการช่วยเหลือ ดูแลสวัสดิการ เป็น
ตัวกลางในการปรึกษา และประชาสัมพันธ์ในหมู่สมาชิกจากรอบโลก
นอกจากนี้ยังมีการจัดกิจกรรมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมสานสัมพันธ์
กิจกรรมจิตอาสา หรือกิจกรรมเพื่อการกุศลเช่นงานเลี้ยงนี้ ที่จะจัดในทุก ๆ
วันสิ้นปี

การออกแบบของงานเลี้ยงจะต่างกันไปตามประเทศที่ได้เป็นเจ้าภาพ
ของปีนั้น ๆ ในครั้งนี้ได้มาจัดที่ประเทศไทย ชิมของงานจึงเป็นนพเก้า ซึ่ง

เป็นอัญมณีมงคลทั้ง ๙ ชนิดของไทย ประกอบด้วยเพชร หับทิม มรกต
บุษราคัม โกเมน ไพฑูริย์ มุกดาหาร เพทาย และไพฑูริย์

“ตายจริง ผมพูดจ้อไม่หยุดจนเดินมาถึงนี้แล้วหรือ”

เบื้องหน้าของทั้งสองมีประตูบานใหญ่ที่สูงพอกันกับเพดานโถง
ชนิดที่ว่ามนุษย์ธรรมดาไม่มีทางขยับเขยื้อนได้โดยง่าย แต่ทว่าเมื่อได้ลองเข้าไป
ใกล้ขึ้นอีกหน่อย ประตูยักษ์นั้นกลับเปิดออกมาได้เอง และเผยภาพโถง
งานเลี้ยงที่มีผู้คนมากมายสู่สายตาของผู้มาเยือน

“ผมคงต้องขอส่งท่านแต่เพียงเท่านี้ หวังว่าท่านจะได้ดื่มด่ำ
บรรยากาศกับมื้ออาหารเลิศรสให้เต็มที่ และเพลิดเพลินไปกับงานเลี้ยง
สมาคมผู้แพ้นะครับ”

บทที่ ๑

แม่มดร้าย

“คุณพี่ คุณพี่ขา ทางนี้คะ ทางนี้!”

เสียงแหลมดังเด่นเหนือเสียงใต้ สายตาหลายคู่ในงานต่างจับจ้องไปยังต้นเสียงนั้น บนโต๊ะกลมสีเลือดหมูที่กึ่งกลางประดับด้วยแจกันดอกไม้หญิงวัยกลางคนกำลังโบกมือโบกมือไปมา ด้านข้างเธอเป็นยักษ์สาวผิวกายแดงที่หลบหน้าหลบตาอย่างเหนียมอาย

“เลิกโหวกเหวกหน้าชนิษฐิ์ ฉันได้ยืนตั้งเตอรอบแรกแล้ว” เสียงแหบพร่าของหญิงชราตอบกลับอย่างรำคาญ รูปร่างหน้าตาของเธอดูอ่อนเยาว์กว่าน้ำเสียงอยู่เล็กน้อย ทั้งทั้งตัวตกแต่งด้วยเครื่องประดับสีสดใส่ราวลูกกวาดตัดกับชุดเดรสสีดำ

“เหม ก็หุคุณพี่ยังตั้ง ๆ อยู่ น่องกลั้วจะไม่ได้ยืน” ชนิษฐิ์ตอบยียวน นั่นยิ่งทำให้หญิงชราหัวเสียวว่าเก่า พลังมองอย่างคาดโทษแม่คนเด็กกว่าจะไม่ได้สำนึกเลยก็ตามที

“แล้วลูกสาวเธอละ ไม่ได้มาด้วยกันหรือ”

“เขาขอไปนั่งกับเพื่อนกันนะคะ นี่ขนาดพามาข้างนอกยังไม่ยอมห่างจากเพื่อนเลย มันน่าอายใจนัก”

“ก็ปกติของวัยรุ่นนั่นแหละ ปล่อยให้เขาไปเถอะ จะให้อยู่กับพ่อแม่ทั้งวันได้ยังไง ต้องให้อิสระเด็กบ้าง-”

“โอ้ย รู้แล้วละ รู้แล้ว” ขนิษฐาเอ่ยชัดเมื่อโอวาทจากหญิงชราไม่ระรื่นหูเธอนัก

“ขออนุญาตนะครับคุณผู้หญิง เครื่องดื่มต้อนรับครับ”

เสียงของบริกรหนุ่มดึงความสนใจจากทั้งสาม เครื่องดื่มสีชมพูอ่อนในแก้วก้านยาวถูกวางลงบนโต๊ะ ฟองละเอียดยลอยขึ้นสู่ผิวหน้า ความเย็นจากแก้วแผ่ออกมาจาง ๆ ให้อารมณ์สดชื่น

“อีกสักครู่จะมาเสิร์ฟอาหารเรียกน้ำย่อยนะครับ”

“เดี๋ยวจะพ่องหนุ่ม” หญิงชรากวักมือเรียกบริกร กระซิบกระซาบกันอยู่ครู่หนึ่งจนเพื่อนร่วมโต๊ะเริ่มสงสัย ใบหน้าของบริกรปรากฏรอยยิ้ม เขาไม่ได้กล่าวอะไรนอกจากพยักหน้ารับแล้วเดินจากไป

“คุณพี่คุยอะไรกับเขาเหอะคะ”

“ไม่มีอะไร ไม่ต้องสนใจหรอก” หญิงชราตอบพลางยกเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ

“จะว่าไป ตาของน้องบริกรคนเมื่อกี้แดงเหมือนทับทิมบนเสื้อเลยนะคะ ประหลาดดี”

“นั่นโกเมนต่างหาก”

“มันก็เหมือน ๆ กันนั่นละคะ” ขนิษฐากล่าวอย่างขบขัน

“ความแข็งแรงของทับทิมนะเป็นรองแค่เพชรเท่านั้นเอง บนเข็มกลัดของพ่อหนุ่มบริการที่มีรอยขีดเล็ก ๆ บนพื้นผิวถึงเป็นโกเมนที่ความแข็งแรงน้อยกว่าไม้อันที่จริงมองแค่ตำหนิภายในก็ดูออกแล้ว เธอไม่รู้จุกังเกตุเอาซะเลยนะ” หญิงชรายิ้มเยาะ

“แล้วนี่เธอเป็นอะไรหรือเปล่า เห็นชุกขิกามาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว แก้อีเล็กไปหรือ” หญิงชราเอ่ยถาม “หรือว่าเลื้อยคืบ”

ยักษ์สาวสะดุ้งเล็ก ๆ ราวกับถูกจับได้ เธอพยักหน้ารับ เป็นเพราะเธอตัวใหญ่กว่าคนทั่วไป แก้อีตัวน้อยนี่จึงทำให้งั่งได้ไม่สะดวกนัก

“เอ้า ลองนี่สิ”

หญิงชราแกะลูกแก้วจากหัวแหวนวงหนึ่งแล้วมอบให้ ยักษ์สาวพลิกมันไปมาอย่างนึกสงสัย กระทั่งหญิงชราชี้เข้าไปในปากเพื่อบอกให้เธอกินมันเข้าไป เมื่อลูกแก้วถูกขบเคี้ยวและกลืนเข้าไป ร่างใหญ่โตก็ค่อย ๆ หดเล็กลง

“อะไรคะเนี่ย” ขนิษฐาเอ่ยถาม

“สินค้าทดลองนะ แค่มลูกเสกคาถาที่ต้องการลงในลูกแก้วด ใช้ยาพกพาสะดวก ว่าจะรับทำเป็นเครื่องประดับด้วย เห็นวัยรุ่นเขาฮิตกัน”

“นี่ขายจนหมดอย่างเดียวไม่พอ จะเอาเวทมนตร์มาหา কিনด้วยหรือคะ” ขนิษฐาพูดหยอก

“อะไรขายได้ฉันก็ขาย เดี่ยวนี้เบียดคนชรายิ่งน้อยลงทุกวัน”

“ขออนุญาตเสิร์ฟอาหารนะคะ” เสียงของบริการหนุ่มเอ่ยขึ้น

“อาหารเรียกน้ำย่อยจานแรกเสิร์ฟเป็นก้อยเนื้อครับ เป็นอาหารที่นิยมกินกันในภาคอีสานของไทย ส่วนมากทำจากเนื้อดิบปรุงรส ผสมกับข้าวคั่วและสมุนไพร”

“และสำหรับคุณผู้หญิง ผมให้ในครัวทำให้เป็นพิเศษตามคำขอละครับ” บริกรหนุ่มกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พร้อมวางจานที่แตกต่างจากคนอื่นลงตรงหน้าหญิงชรา

“ก้อยเนื้อเด็กครับ”

เพื่อนร่วมโต๊ะทั้งสองตกอยู่ในความเงียบสงัดขณะที่บริกรหนุ่มภูมิใจนำเสนอถึงความพิเศษของเนื้อที่นำมาใช้ แม้บริกรจะจากไปแล้ว สายตาทั้งคู่ก็ยังจ้องมองไปยังหญิงชราที่ตักเนื้อดิบเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อยไม่ว่างตา

“อ้าว เป็นอะไรไป ทำไม่ไม่กินกันล่ะ” หญิงชราเอ่ยถาม ใบหน้าของผู้ที่เด็กกว่าขีดเผือด หรือแท้จริงแม่ตชราผู้ไร้พิษภัยคนนี้จะใช้ขนมหวานล่อลวงเด็กมากินอย่างที่ว่ากันในเรื่องราวของหล่อน เมื่อเห็นอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของทั้งสอง หญิงชรากลับหัวเราะออกมา

“ที่ฉันกินมันก็ก้อยธรรมดาเหมือนของพวกเธอนั่นแหละ” แม่จะพูดเช่นนั้น สายตาของอีกฝ่ายก็ยังบ่งบอกว่าไม่เชื่อใจคำของหญิงชรา

“อะไร นี่พวกเธอคิดว่าฉันกินเนื้อคนจริง ๆ นั่นหรือ”

“ก็เมื่อก็ บริกรเขาบอกว่า—”

“แล้วพวกเธอก็เชื่อหรือ” หญิงชรายิ้มอย่างมีเลศนัย ชนิษฐากับยักษ์สาวซังกะโปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างโล่งใจ

“โอ้ย คุณพี่นะคุณพี่ แกล้งกันได้ลงคอ”

“รู้จักกันมานาน ยังจะไม่เชื่อใจกันอีก มั่นหน้าน้อยใจไหมเนี่ย”

หญิงชราแสวงตัดพ้อจนเพื่อนทั้งสองง้องอนกันยกใหญ่

หญิงชราชื่นชอบขนมหวานมาตั้งแต่สมัยยังสาว นอกจากจะทำขนมขายเองแล้ว ความหลงใหลนี้ก็เป็แรงบันดาลใจให้เธอเนรมิตทุกสิ่งทีคนจะจินตนาการได้ให้กลายเป็นขนม ผลงานชิ้นเอกก็คือบ้านของเธอเองที่ท่าจากขนมทั้งตัวบ้านและสิ่งของเครื่องใช้ จนคนต่างเรียกเธอว่า แม่มดขนมหวาน

กระทั่งไม่นานมานี้ วันหนึ่งทีเธอออกไปขายของตามปกติ สองพี่น้องคูหนึ่งบังเอิญหลงทางมาเจอบ้านขนมของเธอ พวกเขาตื่นตื่นจนแทบคลั่งก่อนจะพากันกินสิ่งของรอบบ้านอย่างมูมมาม จนในที่สุดก็ปวดท้องหนักจนลงไปกองกับพื้นเพราะกินขนมมากเกินไป หญิงชราทีกลับมาเห็นก็ตกใจ จึงพาพวกเขาเข้ามาในบ้านและช่วยดูแลรักษาจนเด็ก ๆ หายดี

แล้วเด็กน้อยผู้น่ารักทั้งสองตอบแทนความเมตตาของหญิงชราอย่างไรนะหรือ นอกจากจะไม่ยอมรับความผิดของตน พวกเขายังหนีออกมาพร้อมป่าวประกาศไปทั้ว่าแม่มดวางยาลงในขนมหวังจะจับพวกเขากิน สร้างความแตกตื่นแก่ชาวบ้านทีได้ยินเข้า พวกเขาวิ่งตัวกันมาขับไล่แม่มดด้วยความโกรธแค้น หญิงชราทีไม่มีโอกาสได้แม่แต่อธิบายก็จำยอมต้องหลบข้าวของและบ้านของเธอไปอยู่ทีอื่น

ไม่ว่าจะไปยังหมู่บ้านไหน ชาวบ้านคนอื่นทีได้รู้ข่าวสารเรื่องแม่มดขนมหวานก็เกร็งเกรียวและคอยขับไล่เธอเสมอ จนในที่สุดหญิงชราทีตัดสินใจบักหลักในป่าลึกห่างไกลผู้คน เมื่อขนมทีทำไม่สามารถขายให้คนทั้ไปได้ เธอจึงอาศัยเครือข่ายของสมาคมผู้แพ้ บอกเล่าเรื่องราวทั้หมด เหล่าผู้แพ้ที

เข้าอกเข้าใจก็ยินดีช่วยอุดหนุนและบอกต่อกัน จานร้านของหญิงชราเป็นที่นิยมในสมาคม

เมื่อเริ่มโด่งดัง ก็มักมีคนจากอดีตแะเวเวียนมาตีเตียนว่าร้าย เพราะรับไม่ได้ที่เธอยังคงอยู่อย่างสงบสุขไม่ทุกข์ร้อน

แต่หญิงชรา ก็ได้สนใจคนที่ไม่เห็นคุณค่า คอยแต่จะหาเรื่องก่อกวนในตัวเธอไม่ ในเมื่อมีคนที่ไม่เห็นคุณค่าในผลงานของเธอและพร้อมจะจ่ายให้ อย่างสมน้ำสมเนื้อ

แถมบางครั้งยังกระเป๋ากันเสียด้วย

บทที่ ๒

ยักษ์ป่าเถื่อน

“แล้วช่วงนี้เป็นยังไงกันบ้างล่ะ”

หญิงชราเอ่ยถามเพื่อนร่วมโต๊ะ ชนิษฐีที่กำลังยุ่งกับการเคี้ยวเนื้อชิ้นหนาจึงพยักเพยิตให้ยักษ์สาวเป็นฝ่ายเริ่มก่อน

“まあ ちょっと忙しいです (ยุ่งนิดหน่อยนะคะ)”

“อ้าว อ้าโอ้อู๊ ๆ อ้ออู๊ดโอ้อู้อี๊ (อ้าว ทำไมจู้ ๆ ก็พูดไม่รู้เรื่อง)”
ชนิษฐีเอ่ยถามเสียใจอู้อี้

“สงสัยจะเป็นผลข้างเคียงของลูกกวาดที่กินไปเมื่อกี้” หญิงชราไล่สายตามองแหวนวงอื่นก่อนจะแกะลูกกวาดออกมาอีกเม็ด “เอ้า ลองนี่ดู”

“ฟังออกหรือยังคะ” ยักษ์สาวถามอีกครั้งหลังกินลูกกวาดเข้าไปเมื่อลูกกวาดสัมผัสลิ้นแล้ว ทั้งสองคนจึงพยักหน้าตอบ

“ช่วงนี้ยุ่งนิดหน่อยนะคะ เข้าหน้าหนาวแล้ว ทำอะไรไม่ได้ก็ได้แต่ฟังปลาเป็นเสียงหลัก จนตอนนี้ตกกันแทบไม่พอเลยคะ”

“ทั้งที่เกาะอยู่กลางทะเลแท้ ๆ กินกันดุนาดู สมแล้วที่เป็นยักษ์”

“อันที่จริง ที่ไม่พอเพราะต้องแบ่งส่วนหนึ่งไปให้ฝ่ายนั้นด้วยนะคะ”

“อ้อ พวกนั่นเอง นี่กะงอมืองอเท้าไม่ทำอะไรเลยละสิท่า” ชนิษฐีก
กล่าวอย่างไม่สออารมณ์

“เลือกได้ก็ไม่อยากไปยุ่งเกี่ยวกับพวกนั้นหรอกค่ะ แต่ทำยังไงได้
ขึ้นปฏิเสธไปพวกฉันก็เดือดร้อนแย่” ยักษ์สาวกล่าวเสียงอ่อย

“หึ ก็รวมตัวกันเอากระบองไปไล่ทุบซะให้หมด ฉันพนันได้เลยว่า
พวกมันไม่กล้าสู้หรอก” หญิงชราแค้นหัวเราะ

“แบบนี้มันไม่ป่าเถื่อนไปหรือคะ คุณกันดี ๆ ก็ได้ไม่เห็นต้องลง
ไม้ลงมือเลย”

“ก็ผิვნั่นไม่ใช่หรือไงที่ทำตัวป่าเถื่อนใส่พวกเราก่อน ที่พ่อคนเก่ง
คนนั้นบอกมาที่เกาะเรอเน่” คำเห็บแถมจากชนิษฐิทำให้ยักษ์สาวชะงัก ความ
จริงกระแทกหน้าอย่างจังจนเธอไม่กล้าปฏิเสธ ใช่แล้ว พวกนั้นนั่นแหละที่เริ่ม
ก่อน

หากพูดถึง ‘ยักษ์’ จะนึกถึงอะไรบ้าง อสุรกายร่างใหญ่ หน้าตาซึ่งข้ง
ดูร้าย ป่าเถื่อน โหดเหี้ยม และเป็นภัยต่อมนุษย์

อันที่จริงก็มีอยู่หรือ ยักษ์ที่ถอดแบบจากที่วามอย่างสมบูรณ์

แต่ในเมื่อมนุษย์ทั่วทั้งโลกไม่ได้มีนิสัยใจคอเหมือนกันหมด เหล่า
ยักษ์เองก็เช่นกัน พวกเขาดำรงมีนิสัยใจคอ วิธีชีวิตและวัฒนธรรมที่ต่างกัน

แล้วเหตุใดเผ่าของยักษ์สาวกลับถูกตราหน้าว่าเป็นพวกป่าเถื่อน
ชอบทำร้ายผู้คน ทั้งที่พวกเขาต่างหากที่เป็นเหยื่อของเรื่องราว

นานมาแล้ว ณ หุบเขาแห่งหนึ่ง มีผู้อยู่อาศัยร่วมกันคือมนุษย์และยักษ์ โดยมนุษย์ใช้ชีวิตกันในหมู่บ้านตรงตีนเขา ส่วนเหล่ายักษ์ก็อาศัยอย่างสงบอยู่บนเขา ทั้งสองเผ่าใช้ทรัพยากรและมีอาหารการกินที่คล้ายคลึงกัน จึงตกลงแบ่งสัดส่วนพื้นที่สำหรับใช้สอยทรัพยากรต่าง ๆ โดยจะไม่ล้ำอาณาเขตของกันและกันเป็นอันขาด

กระทั่งพืชผลและสัตว์ป่าในเขตแดนของมนุษย์เริ่มไม่เพียงพอจะประทังชีวิตของคนทั้งหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงแอบล้ำเขตแดนของยักษ์เข้ามาหาเสบียงที่ละน้อย เหล่ายักษ์ที่แม่จะจับได้ตั้งแต่แรก แต่เพราะเห็นใจจึงแสวงหาเป็นไม่รู้ไม่เห็นการกระทำเหล่านั้น

ทว่าวันวันข้ามมนุษย์ก็เริ่มล้ำเขตแดนกันประจำอย่างไม่นึกเกรงใจ ล่าสัตว์ เก็บผักป่ากลับไปวันละมาก ๆ จนเป็นฝ่ายยักษ์เสียเองที่เสบียงเริ่มถดถอย เมื่อเกิดปัญหาระหว่างสองเผ่าพันธุ์ การเจรจาต่อรองจึงถูกจัดขึ้น มีการจัดแบ่งอาณาเขตใหม่ โดยที่มนุษย์จะได้พื้นที่ทรัพยากรมากขึ้นและจะต้องไม่มารบกวนวิถีชีวิตของเหล่ายักษ์อีกโดยเด็ดขาด

แต่มนุษย์ก็เป็นเสียอย่างนี้ สำหรับพวกเขา พื้นที่ที่เพิ่มมาเพียงเท่านี้จะเพียงพอได้อย่างไรในเมื่อพวกเขามีจำนวนมากกว่า เรื่องอะไรพวกเขาจะต้องยอมรามือ

พวกเขายังคงบุกรุกอาณาเขตของเหล่ายักษ์อยู่ตลอดเวลา แม้จะบังเอิญไปพบยักษ์เขาก็กินได้ล่านึกหรือเกรงกลัวแต่อย่างใด บางครั้งก็ถึงกับจ้องเฝ้าเพราะรู้ว่าถึงจะหิวเสียเพียงใดเหล่ายักษ์ก็ไม่มีทางทำร้ายพวกเขา ก่อน คิดตามดูสิ หากยักษ์ร่างกำยำลงไม้ลงมือกับมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ใครจะเป็นฝ่ายเสียหายมากกว่ากัน

ตราบใดที่ไม่ได้มีปัญหาถึงขั้นจะต้องฆ่าฟันกัน เหล่ายักษ์ผู้รักสงบก็มักอดทนและพยายามปรับตัวไปที่ละน้อย แต่ครั้งนี้พวกเขาไม่อาจทนและเกิดความความระอาต่อพฤติกรรมไร้ยางอายที่หนักข้อขึ้นทุกวัน จึงตัดสินใจย้ายถิ่นฐานไปยังเกาะเดียวดายท่ามกลางผืนทะเลกว้างใหญ่ เพื่อที่จะไม่มีใครมารบกวนพวกเขาได้อีก เหล่ามนุษย์เห็นดังนั้นก็เกลิมฉลองกันอย่างใหญ่ ที่ได้ครอบครองทุกสิ่งบนหุบเขานี้แต่เพียงเผ่าพันธุ์เดียว

เหล่ายักษ์ได้รับความสงบที่พวกเขาเฝ้ารอ แม้จะไม่ได้อยู่อย่างอุดมสมบูรณ์เหมือนในหุบเขา แต่พวกเขาก็ใช้ชีวิตได้โดยไม่ลำบาก กระทั่งการมาถึงของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ได้ทำลายความสงบนี้ไปตลอดกาล

เด็กหนุ่มผู้เกิดจากลูกท้อยักษ์ที่ตายายคนหนึ่งเก็บมา เขาเติบโตมากับคำบอกเล่าของตายายและชาวบ้าน ถึงเผ่าพันธุ์ยักษ์ดุร้ายที่รังแกข่มเหงชาวบ้านสารพัด ทั้งยังนำทรัพยากรสมบัติที่รีดไถจากชาวบ้านไปเก็บไว้บนเกาะของพวกเขา ทำให้ชาวบ้านต้องอยู่กันอย่างอดัด

แน่นอนว่าทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องที่ชาวบ้านแต่งขึ้น พวกเขากินใช้ทรัพยากรและใช้เงินทองกันอย่างสุรุยสุรายจนในที่สุดก็มิเพียงพอและต้องอยู่อย่างขัดสน พวกเขาหาได้สำนึกหรือยอมรับความผิดของตนไม่ จึงป้ายสีเหล่ายักษ์ผู้ไม่รู้อิโนอิเหน่ แต่เด็กหนุ่มจะรู้ความจริงข้อนี้ได้อย่างไร

เด็กหนุ่มผู้จิตใจดีจึงเห็นสมควรว่าเผ่าพันธุ์ช้วนี่จะต้องชดใช้ที่บังอาจมารังแกชาวบ้านไร้ทางสู้ จึงออกเดินทางไปบุกโจมตีเกาะยักษ์ด้วยกำลังที่เกรงกล้าเกินมนุษย์ทั่วไป

เหล่ายักษ์ที่ถูกบุกรุกโดยไม่ทันตั้งตัวจึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และเพื่อไม่ให้ผู้บริสุทธิ์ต้องถูกทำร้ายไปมากกว่านี้ พวกเขาจึงยอมศิโรราบแต่โดยดี

เด็กหนุ่มเรียกเก็บทรัพย์สินสมบัติมากมายและส่วนแบ่งปลาที่เหล่ายักษ์จับได้มา
ให้ชาวบ้านในทุก ๆ สัปดาห์ ไม่อย่างนั้นเขาจะจัดการเหล่ายักษ์ทิ้งเสียให้หมด

ในวันนั้นเด็กหนุ่มถูกเหล่ามนุษย์ขนานนามว่าเป็นวีรบุรุษที่
ช่วยเหลือชาวบ้านผู้ยากไร้จากอสูรร้าย แต่ในสายตาของเหล่ายักษ์ เด็กหนุ่มผู้
นี้คืออสูรร้ายที่หล่อหลอมขึ้นจากคำลวงของชาวบ้านจอมโลภ กระทั่งทำลาย
ความสงบสุขและทำให้เหล่ายักษ์บนเกาะต้องถูกกดขี่โดยลูกหลานของชาวบ้าน
เหล่านั้นอยู่เรื่อยมา

“ก็รู้อยู่หรือกว่าเจ้าหนุ่มนั้นถูกหลอกมาอีกที แต่ก็ทำเกินไปจริง ๆ
นั่นแหละ” หญิงชรากล่าวอย่างเหนื่อยใจ แม้แต่เริ่มเดิมทีจะไม่ใช้ความผิด
ของเด็กหนุ่มที่เข้าใจสถานการณ์อย่างนั้น แต่การกระทำของเขาที่ทำกับเหล่า
ยักษ์ก็ไม่อาจแก้ต่างได้

“นั่นสิคะ พฤติกรรมอย่างนั้นมันยอมรับไม่ได้จริง ๆ ” แววดาของ
ยักษ์สาวราวกับมีความคิดบางอย่างถูกจุดประกายขึ้น “ต้องทำอะไรสักอย่าง
ให้พวกนั้นรู้ว่าจะมาขู่เชิญพวกเราเหล่ายักษ์อีกไม่ได้”

“โอ้ ฮึกเหิมดีนี่ ไหนลองวามาสี”

“ต่อจากนี้จะส่งปลาให้น้อยลง ๒๐ ตัวค่ะ” ยักษ์สาวตอบอย่างหนัก
แน่น “ถ้าอาหารไม่พอ พวกนั้นต้องอดอยากแน่”

ชนิษฐ์และหญิงชรามองกันตาปริบ ๆ ลด ๒๐ ตัวที่ว่ำนนั้นก็ลดจาก
ปกติที่มีราว ๑๕๐ ตัวเท่านั้นเอง เปลอ ๆ อีกฝ่ายอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจำนวน
ลดลง แต่ก็ไม่ว่าพูดขัดยักษ์สาวที่ยึดกระหยิ่มอย่างภูมิใจกับแผนแก้แค้นที่
มองอย่างไรก็เป็นการยอมก้มหัวให้อีกฝ่ายอยู่ดี ทั้งสองได้แต่ทำใจกับความ

รักสงบของผองเผ่ายักษ์สาวที่แม่จะรู้ว่าถูกกดขี่ก็ไม่กล้าต่อสู้เพื่อความ
ยุติธรรม ไม่แม้แต่จะยื่นหยัดเพื่อศักดิ์ศรีของตน

‘เอาเถอะ อย่างน้อยก็ถือว่าพยายามชัดเจนแล้วละนะ’

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ ๓

แม่เลี้ยงใจดำ

“แล้วเธอละชนิษฐี ช่วงนี้มีปัญหาอะไรบ้างหรือเปล่า”

“เฮ้อ ก็เรื่องเดิม ๆ แหละค่ะ ลูกสาวฉันไม่ยกกะมีแวจะได้ออก
เรือนกับเขาลักที นี้อีกไม่กี่ปีก็เลยวัยออกเรือนแล้ว เดี่ยวได้ขึ้นคานกันพอดี”
ชนิษฐีกล่าวด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“ของอย่างนี้ไม่ต้องไปเร่งนักหรอก ครองโสดก็ไม่เห็นเป็นไร”
หญิงชรากล่าว ชนิษฐีเบ้าปาก ดูเหมือนแม่มดชราผู้สันโดษที่ดูแลตัวเองได้โดย
ไม่ต้องพึ่งใครจะไม่เข้าใจเธอเลย เธอเพียงต้องการให้ลูกได้สร้างครอบครัว
ของตนเอง หากแก่ตัวไปจะได้มีคนช่วยเหลือเกื้อกูลไม่ต้องอยู่อย่างลำบาก

“เด็กรุ่นนี้เขาไม่เหมือนเรา อาจจะได้ไม่เห็นการแต่งงานสำคัญ
เหมือนกับรุ่นพวกเราก็ได้ พี่ก็อย่าคิดมากเกินไปนะคะ” ยักษ์สาวกล่าวเสียงอ่อน

“โอ้ย ยัยคนเล็กนะเข้าใจว่าไม่สนผู้ชาย ฉันก็ไม่ไปบังคับหรอก ยัย
คนโตนี่ลือยากมีจะแยะ แต่ขยันไปเจ๊าะแจ๊ะกับลูกชายที่แม่เขาไม่ชอบชี้หน้าฉัน
ทั้งนั้น อย่างนี้ใครจะมาสู่ขอกันละ” ชนิษฐีตัดพ้ออย่างเหนื่อยใจ “ผู้หญิงไป
วอแวกับผู้ชายหลายคนแล้วยังไม่แต่งงานสักทีมันดูไม่งามนะ”

“เดี๋ยวนี้เขาลองดูใจกันก่อนเป็นเรื่องปกติแล้วค่ะ เข้ากันไม่ได้ก็หา
ใหม่ ถ้าเจอคนที่ใช่จะได้มีรักยืนยาวไงคะ”

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่ไว้วางใจลูกนะ ที่ห่วงนะพวกปากหอยปากปูต่างหาก ไม่รู้อะไรสักอย่างแต่ก็ยังไม่ปากพล่อยไปทั่ว”

คำพูดบางครั้งก็เหมือนพิษร้ายที่ค่อย ๆ กร่อนคนให้ตายไปจากสังคม

หากพูดถึงปลาบู่ทอง พ่อจะคุ้นหูกันบ้างไหม เอื่อย เด็กสาวผู้น่ารัก เวทนา เมื่อมารดาจากไป เธอถูกทิ้งพ่อแท้ ๆ แม่เลี้ยงและน้องสาวต่างแม่กดขี่ข่มเหงไม่เว้นวัน วันหนึ่งเจอปลาบู่สีทองที่เป็นมารดากลับมาเกิด เกิดการพบเจอจากกระหว่างแม่ลูกอยู่หลายครา พบเจออุปสรรคมากมายจากการกลั่นแกล้งของครอบครัว จนท้ายที่สุดเอื่อยก็ได้มีชีวิตสุขสบายกับคนรักในฐานะพระมเหสี ส่วนครอบครัวตัวตึกได้รับโทษสมกับการกระทำของตน เป็นฉากจบแสนสุขตามตำหรับโลกเทพนิยาย

แต่จะเป็นอย่างนั้นจริงหรือ ในเมื่อทั้งหมดนั้นเป็นเพียงเรื่องเล่าสนุกปากจากชาวบ้านผู้ไม่รู้ความจริง

สำหรับชนชั้นสูง เรื่องจริงเป็นอย่างไรย่อมรู้อยู่แก่ใจ ตั้งแต่ชนชั้นสูงผู้เป็นแม่ของเอื่อยตายไป เด็กสาวที่จมอยู่กับความโศกเศร้าค่อย ๆ พ้นเพื่อนขึ้นทุกวัน วันหนึ่งเจอปลาบู่สีทองดูประหลาดตาที่ทำน้ำก็คิดไปว่าเป็นแม่ของตนกลับมาเกิดใหม่ เอาแต่นอนคุ้ยเล่นที่ทำน้ำจันมิเป็นอันทำอะไรอยู่หลายวัน

บังเอิญวันหนึ่งปลาบู่ตัวนั้นถูกจับมาทำเป็นกับข้าว เด็กสาวเมื่อรู้ความจริงก็ร้องไห้ไวยวายเสียสติราวกับมีคนตายอยู่ต่อหน้า จนพ่อของเด็ก

สาวเริ่มดูตัวอย่างโกรธเคือง แต่ตัวชนิษฐีเองไม่กล้าว่ากล่าวอะไรมากนัก เพราะคิดว่าเด็กสาวผู้น่าสงสารนี้เพียงกำลังโศกเศร้าและโหยหาที่พึ่งทางจิตใจ

หากแต่หลังจากนั้นไม่นาน เด็กสาวก็กลับมามีอาการดังเช่นเคย ครั้งนี้เธอเรียกตนเองเป็นแม่และปฏิบัติราวกับว่าฉันมีชีวิตจิตใจเช่นมนุษย์ ภาพหน้าเวหนานี้สร้างความกลุ้มใจให้คนในครอบครัวไม่น้อย สุดท้ายเมื่อตนเองเชื่อนั้นตายไป เด็กสาวเข้าสู่วังวนความโศกเศร้าอีกครั้ง ไม่นานต้นโพธิ์ก็กลายเป็นสิ่งที่เด็กสาวใช้พึ่งพิง และครอบครัวเองก็เริ่มชินชากับเหตุการณ์นี้ไปเสียแล้ว จึงไม่พยายามห้ามปรามเด็กสาวอีก

ชาวบ้านที่เห็นพฤติกรรมอันผิดเพี้ยนของเธอก็พากันลือว่าเด็กสาวถูกรอบค้ำหวารุณกระทั่งจิตใจบิดเบี้ยว ยิ่งกับชนิษฐีก็ยิ่งถูกว่าร้ายกว่าใคร เพราะเป็นแม่เลี้ยง คงมีวายนีกรังเกียจลูกนอกไส้จึงคอยกลั่นแกล้งเด็กสาว

เรื่องนี้จะกระทบถึงสังคมของทั้งครอบครัว พ่อค้าแม่ค้าหลายคนไม่รับปลาจากผู้เป็นพ่อไปขาย ส่วนลูกสาวทั้งสองของชนิษฐีก็ไม่มีใครมาสู่ขอเพราะชาวบ้านเชื่อว่าดูช่างให้ดูทาง ดูนางให้ดูแม่ แม่เธอและครอบครัวจะพยายามอธิบายความจริงเท่าไร แต่ข่าวลือกลับสะพัดไปเร็วจนไม่อาจหยุดยั้งไว้ได้โดยง่าย

กระทั่งวันดีคืนดีที่กษัตริย์ของเมืองได้มาพบเด็กสาวที่ต้นโพธิ์ต้นนี้ กลับกลายเป็นว่าต่างฝ่ายต่างสนใจในตัวกันและกัน สุดท้ายกษัตริย์ก็ตกลงปลงใจรับเธอไปเป็นมเหสี ครอบครัวต่างยินดีที่เด็กสาวจะได้มีชีวิตที่ดีและมีความสุข พร้อมทั้งข่าวลือเลวร้ายเหล่านั้นก็คงจะจบลงไปด้วย

น่าเสียดายที่มันไม่เคยหายไป

เรื่องราวถูกเล่าต่อกันจากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้าน จากหนึ่งหมู่บ้านไปสู่
อีกหมู่บ้าน ยิ่งส่งต่อไปไกลเท่าใดเรื่องราวก็ถูกแต่งแต้มมากขึ้น จนท้ายที่สุดก็
กลายเป็นนิทานปรัมปราของ

ชนชั้นผู้ถูกขานนามเป็นแม่เลี้ยงใจดำอำมหิตจิตริษยา ผู้อยู่
เบื้องหลังการกระทำเลวทรามทั้งหลายต่อลูกเลี้ยง จนครอบครัวเป็นอันต้อง
วิบัติตามไปเพราะพ่ายแพ้ต่อเวรกรรมที่ก่อไว้

เพียงเพราะเธอไม่อาจเอื้อมยวบยาบแผลในใจของลูกเลี้ยงได้ ไม่อาจ
สมานความสัมพันธ์ของทุกคนในครอบครัวให้มั่นคงได้ และไม่อาจหาทาง
หยุดยั้งคำติฉินนินทาได้จนเรื่องราวเลยเถิดไปไกล

แม่เลี้ยงใจดำอำมหิต

ยักษ์ดุร้ายป่าเถื่อน

แม่มดชั่วร้ายเจ้าเล่ห์

อคติสิ้นคิดเทือกนี้จะไม่มีทางหมดไป ตราบใดที่ยังมีคนเลือกตัดสิน
จากปากคนน้อยนัยนัยพันพันแทนที่จะเป็นตาของตัวเองเพียงคู่เดียว

บทที่ ๔

พี่เลี้ยงขี้จิก

“ตานั่นนะแค่โดนแม่ตวาดเข้าหน่อย ก็กลัวหัวหดจนไม่ยอมมาเจอฉันอีกเลย”

“อย่าไปใส่ใจเขาเลยนะมีสอ้าย ลูกแห่งแบบนี้ก็ให้เขาอยู่กับแม่ไปจนตายเลยเถอะ”

โต๊ะของสาวงามทั้งสี่ที่คุยกันอย่างยิ้มแย้มสนุกสนานเป็นภาพที่ชวนชื่นตา หากแต่เมื่อขยับเข้าไปใกล้สักหน่อย สิ่งที่จะได้ยินล้วนมีแต่เสียงหัวเราะเยาะเย้ยและคำนิพนธ์ตลกขบขันที่แว้งบโตะโดยสิ้นเชิง พี่สาวเหล่านี้ประกอบไปด้วย อ้ายและอี ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของชนชั้นสูง และพี่เลี้ยงทั้งสองของซินเดอเรลลาที่มีนามว่า

ว่า...

อะไรนะ

ลืมไปแล้วด้วยสิ

ขอแทนวาทะพี่เลี้ยงหนึ่งกับพี่เลี้ยงสองได้หรือเปล่า

“ไม่ได้ยะ!!!”

โอ้ ไม่ได้สินะ ต้องขออภัย

“อ้อ นี่ก็ออกแล้ว คุณลอเรลกับคุณลิลลี่

ว่าแต่คนไหนลอเรล คนไหนลิลลีนะ

เข้าใจแล้ว ๆ ลอเรลเป็นพี่คนโต ลิลลี่เป็นน้องคนเล็ก จะไม่สับสนแล้ว
ได้โปรดวางรองเท้าส้นสูงที่ปลายคมอย่างกับเข็มหมุดลง

เราพอแค่นี้แล้วไปกันต่อเถอะ

“คนในหมู่บ้านพวกเธอนี้ตาไม่ถึงกันเลยจริง ๆ คราวหน้าลองไป
งานเต้นรำกับพวกฉันบ้างสิ มีให้เลือกมากหน้าหลายตาเลย” ลอเรลเอ่ยชวน

“ไม่เอาละ งานเลี้ยงพวกเธอมีแต่หนุ่มผาหรั่ง ฉันชอบหนุ่มไทยหน้า
คมเข้มมากกว่า” อ้ายตอบ

“อีกอย่างพวกเธอก็ไปกันมาหลายรอบแล้ว ฉันยังไม่เคยเห็นควง
ใครกลับมาได้เลยสักคน”

“ว้าย! พูดยแบบนี้หยาบคายนะมิสอ้าย” สองพี่น้องร้องเสียงหลง

“พวกฉันเลือกเฉพาะคนที่ครบเครื่องเท่านั้น ต้องหน้าตาดี จิตใจ
งาม การศึกษาเพียบพร้อม การงานมั่นคง ฐานะสูงส่ง”

“ตั้งเกณฑ์สูงลิ่วขนาดนี้ คงได้ขึ้นคานเป็นเพื่อนฉันแล้วละ” อ้ายพูดย
หยอก

“ฉันนี่กว่าเล็งระดับเจ้าชายไม่กี่ขุนนางกันเสียอีก” อีเลริม

“เจ้าชงเจ้าชายอะไรละ โดนชินเดอเรลลาฉวยไปนานแล้ว!” ลิลลี่กล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

“องค์ชายหลงอะไรในตัวแม่นั้นน่ะก็ไม่รู้ จะบอกว่ารูปร่างหน้าตาดีก็มีแบบนี้อีกตั้งหลายคนในอาณาจักร” ลอเรลกล่าวด้วยความขุ่นเคือง “เห็นบอกว่าเป็นหญิงงามที่ได้แต่งงานด้วยกัน แล้วคนที่วัน ๆ ทำแต่งงานบ้านอย่างยัยนั้นแต่งงานกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันว่าเธอไม่ได้ไปงานเลี้ยงจริง ๆ หรือก”

“ที่ได้แต่งงานคงเพราะเท่าขนาดเท่าแม่หญิงในฝันคนนั้นมากกว่า”

“ทั้งที่พวกเราเองก็เตรียมตัวมาอย่างดี ชื้อเสื้อผ้าที่สวยงาม เครื่องประดับชั้นดีราคาแพงระยับ ผักผ่อนทั้งกริยามารยาท ทั้งการเดินรำเพื่อที่จะมีโอกาสได้เข้าตาองค์ชาย”

“แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ไปตกอยู่กับยัยชีโง่งนั่น”

“อย่างที่คุณแม่พูดไว้ไม่มีผิด พอพวกเราเผลอ รู้ตัวอีกที่ยัยนั้นก็แย่งทุกอย่างไปจากเราแล้ว”

อย่าได้ทำตัวสนิทสนมกับหลอนเซีย

ถ้าไม่อยากเสียทุกอย่างไป ก็ทำตามแม่บอก

สองพี่น้องไม่เคยนึกถึงคำพูดใด ๆ ของผู้เป็นแม่ ตั้งแต่ผู้เป็นพ่อจากไป พวกเธอมีเพียงแม่เท่านั้นเป็นที่พึ่งพิง การดิ้นรนต่อสู้พวกเรามากมายที่คอยเลี้ยงดูอย่างยากลำบากจึงไม่ใช่คุณสมบัติที่ดีของกุลสตรีในอนาคต

แล้ววันที่ฟ้าฝนก็มาถึง ผู้เป็นแม่ได้แต่งงานกับเศรษฐีพ่อหม้ายที่มีลูกสาวตัวน้อยน่ารักอีกคนหนึ่ง พวกเธอตื่นตื่นที่จะได้มีพ่อคนใหม่ มี

น้องสาวมาเป็นเพื่อนเล่นอีกคน ในที่สุดพวกเธอก็จะได้มีครอบครัวพร้อมหน้าอีกครั้ง

แต่ผู้เป็นแม่กลับไม่คิดเช่นนั้น เธอพร่ำบอกลูกสาวสุดที่รักว่า เด็กหญิงตัวน้อยน่ารักนี้จะทำให้พวกเธอแม่ลูกต้องเสียทุกอย่างที่ไผ่หา ไม่ว่า จะเสื้อผ้าแสนสวย อาหารรสเลิศ หรือของเล่นมากมาย แม่ไม่เข้าใจว่าเด็กตัวเล็ก ๆ อย่างซินเดอเรลลาจะพรากทุกอย่างไปได้อย่างไร แต่สองพี่น้องก็ไม่พร้อมจะไปสู่ความยากลำบากเหมือนเก่า

หลังเศรษฐกิจเสียชีวิต สองพี่น้องก็ปฏิบัติตามคำสั่งของแม่เป็นอย่างดี ไม่ลดตัวลงไปสนิทชิดเชื้อกับซินเดอเรลลา เลี่ยงการปฏิสัมพันธ์ร่วมกันเพื่อไม่ให้รู้สึกผูกพัน คอยใช้งานเพื่อไม่ให้มีเวลาออกไปทำตัวเถลไถลนอกบ้าน

แต่หลังจากที่พวกเธอผลัดตัวออกไปงานเต้นรำเพียงคืนเดียว ทุกอย่างกลับผิดแผนไปหมด เจ้าชายประกาศตามหาหญิงงามปริศนาที่ได้เต้นรำกับเขา มีเบาะแสเพียงเครื่องเท่าแถวแววราวกับตองมณเฑียรข้างหนึ่ง แล้วซินเดอเรลลาที่อยู่ในบ้านตลอดทั้งคืนก็บังเอิญสวมได้พอดี หลังจากนั้นเธอก็ได้แต่งงานกับเจ้าชาย และได้ทรัพย์สมบัติหลายชิ้นในบ้านไปเสวยสุขในฐานะเจ้าหญิง

“ยังงูพินันสุดท้ายก็แว้งกลับมากัดเราจนได้ หี! เสียตายที่ตอนเด็ก เคยนึกเอ็นดู” สองพี่น้องพร้อมใจกันตัดพ้อ

“เอ เขาได้ไปก็ถูกแล้วนี่” อีเอ๋ยขึ้น โดยมีอายพยักหน้าเห็นชอบ

“พวกเธอจะบอกว่ายัยนันทสมควรได้ไปเซ็ดหน้าชูคอเป็นเจ้าหญิงชั้นหเรอ มิสอาย มิสอี” ลอเรลกล่าวเสียงแข็ง

“ไม่ ๆ ไม่ใช่เรื่องเจ้าชาย อันนั้นเกินคาดจริง ๆ” อ้ายตอบบัด

“แต่ลองคิดตามดูสิ เศรษฐีมีทายาทแค่คนเดียวคือซินเดอเรลลาใช่ไหมล่ะ ถ้าอย่างนั้นจริง ๆ ทรัพย์สมบัติทุกอย่างก็ต้องตกเป็นของหล่อนหมดเลยนะสิ”

“ที่ทุกอย่างยังเป็นของพวกเธอจนกระทั่งซินเดอเรลลาแต่งงาน ไม่ใช่เพราะว่าแม่พวกเธอจงใจปิดเรื่องทายาทตัวจริงหรือไม่ใช่ไหม”

สองพี่น้องนั่งเงียบ ความเข้าใจที่มีกำลังติดกับข้อสันนิษฐานของเพื่อนทั้งสอง แม่ของพวกเธอเป็นคนดี จะทำอะไรอย่างนั้นได้อย่างไร แค่อัยยจับตาดูไม่ให้ตัวปัญหาไปทำให้ตระกูลต้องอับอายเท่านั้นเอง

หรือที่ห้ามทำทั้งหมดนั้นก็เพื่อจะได้กุมอำนาจทุกอย่างเอาไว้ในมือ

เพื่อรับประกันว่าทายาทที่แท้จริงจะไม่สามารถกดขี่ข่มเหงครอบครัวของเธอได้ในสักวัน

ความหวังดีของแม่ เพื่อชีวิตที่ดีของลูก ก็พร้อมทำทุกวิถีทาง

แม่จะเป็นวิธีที่ผิดมนุษยธรรมแค่ไหนก็ตาม

“อูย!”

“มีอะไรหือลิลลี่” ลอเรลเอ่ยถามน้องสาว

“เมื่อก็เหมือนฉันเห็นซินเดอเรลลาแวบ ๆ เลย”

“สงสัยจะตาฟาด”

“ซินเดอเรลลาจะมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงล่ะเนอะ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ ๕

ปลายทางของเจ้าหญิง

อดีต

ฉันไม่น่ามาที่นี่ตั้งแต่แรก

คิดไปได้อย่างไรกันว่าพวกเขาจะยอมรับ

“เป็นอะไรหรือเปล่า หน้านี้ว้าวเหมือนแมวเหมียว ไม่สบายหรือ หรือ
อาหารไม่อร่อย” เสียงของเพื่อนร่วมโต๊ะดึงฉันออกจากความคิดฟุ้งซ่าน สีหน้า
ของพวกเธอดูเหมือนห่วงใย นี่ฉันใจลอยไปนานแค่ไหนกันนะ

“เปล่าค่ะ ฉันแค่คิดอะไรไปเรื่อยเรื่อย”

“มางานเลี้ยงทั้งที อย่ามัวแต่เครียดสิ ปล่อยใจให้สบายดีกว่า”
เพื่อนคนหนึ่งว่าอย่างนั้น ฉันก็อยากให้พวกเธอสบายใจว่าฉันไม่เป็นไร แต่
ร่างกายมันไม่เป็นไปดังใจเลย ก็นะ โดนจับตามองจากทุกทิศแบบนี้ใครจะอยู่
เฉยได้

แค่ฉันมาเฝ้าที่นี่มันประหลาดขนาดนั้นเลยหรือไง

ฉันเองก็เป็นผู้แพ้เหมือนกัน ไม่อย่างนั้นสมาคมจะรับฉันเข้ามาหรือ

“ใจเธอดูเหมือนอยู่กับเนื้อกับตัวตั้งแต่เริ่มงานแล้ว ไม่เป็นอะไรแน่นะ
ซินเดอเรลลา”

“มีเรื่องอะไรในใจก็เล่าให้พวกเราฟังได้นะ”

“นั่นสิ ถ้าเป็นอะไรต้องรีบบอกพวกเรานะ”

“ฉันไม่เป็นไรจริง ๆ ค่ะ” ฉันตอบ ที่จริงก็รู้สึกแย่อยู่หรอกที่บ้ายเบี่ยงความหวังโยจากเพื่อน ๆ แต่ขอร้องละ ช่วยเปลี่ยนเรื่องที่เถอะ

“นี่พวกเธอ ทำเขาลำบากใจแล้วนะเห็นไหม เปลี่ยนเรื่องเถอะนา” เสียงบนโต๊ะที่แย่งกันยิงคำถามใส่เมื่อครู่ค่อย ๆ เงียบลง ทุกคนพากันพยักหน้าเห็นด้วย

“เรื่องซุบซิบในวังล่ะเป็นไง คนในอย่างเธอน่าจะรู้เรื่องเด็ด ๆ มาบ้างใช้ไหม” คนพูดยิ้มมุมปาก สายตามองมาที่ฉันอย่างคาดหวัง

“ไม่ได้สิคะ เดียวหัวได้หลุดจากปากกันพอดี” ฉันรีบตอบบด โลงอกได้ไม่ถึงนาทีก็จะเริ่มอีกแล้ว เรื่องนี้ไม่น่ายกมาพูดยิ่งกว่าเรื่องของฉันอีก ขึ้นคนอื่นได้ยื่นเข้าเป็นเรื่องแน่

“เจ้าชายก็ออกจะดูใจดีนี่นา ถ้าไม่ใช่ระดับความลับของอาณาจักร เขาคงไม่ถือสาอะไรหรอก”

ที่ว่ามาก็ไม่ผิด สามี่ของฉันไม่มีทางคิดแค่นกับเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ พูดให้ถูกคือไม่สนใจอะไรเลยมากกว่า เขาคิดว่ามันยุ่งยากเกินไป ตราบใดที่ไม่ได้ส่งผลกับชีวิตประจำวัน เขามักจะปล่อยผ่านเสมอ หากมองผิวเผินเขาอาจดูเป็นคนที่สงบนิ่ง ไม่สะทกสะท้านกับอุปสรรคใด ๆ แต่สำหรับฉัน เชื่อพระวงศ์ที่แก้ปัญหาโดยการปล่อยเลยตามเลย ดูไม่ใช่นิสัยที่ควรยกย่องสักเท่าไร

“ไม่หรอกน่า อาจจะเป็นคนโง่โง่กว่าที่คิดก็ได้ แบบว่า ถ้าเรื่องกระทบถึงคนที่รักก็จะไม่ปล่อยไว้อย่างไร”

คนที่ลืมนะทั้งหน้าตาของคนของตัวเองบอกว่ารักกันหนะหรือจะเป็นคนช่างโง่โง่ ในคินงานเต็นรำที่สายตาของพวกเราแทบไม่ละออกจากกัน ไม่มีหน้ากากใดปิดบังใบหน้า รูปพรรณสัณฐานก็ไม่ได้ถูกซ่อนจนดูไม่ออก ถึงไม่รู้ชื่อรู้สกุลอย่างไรก็น่าจะจำส่วนใดส่วนหนึ่งได้บ้าง

สุดท้ายเขากลับออกตามหาคู่เต็นรำจากร่องเท้าแก้วที่ทำหล่นไว้ เพียงเพราะจำลักษณะอะไรของเธอนั้นไม่ได้เลย แม้เวลาจะผ่านมาแค่คืนเดียวเท่านั้น อดีตไม่ได้ว่าถ้ามีคนอื่นที่ใส่รองเท้าได้ปรากฏตัวขึ้นมาก่อน เขาจะดูออกไหมว่านั่นไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่คนที่เขาอ้างว่าตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น

วันที่ความสุขได้หวนกลับมาอีกครั้งหลังเสียครอบครัวไป คือวันที่เท้าของฉันทิ่มรองเท้าแก้วคู่ นั้น แววดาและรอยยิ้มที่เบิกกว้างของเจ้าชายบ่งบอกว่าชีวิตของฉันทิ้งกำลังจะเปลี่ยนไป ฉันจะไม่ต้องจมปลักกับใช้คนในคฤหาสน์หลังนั้นไปจนตายแล้ว ฉันจะได้มีชีวิตเป็นของตัวเองอีกครั้ง และด้วยความรักครั้งนี้ ฉันจะไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป

สุดท้ายภาพฝันทั้งหมดก็ทลายลงไม่เหลือชิ้นดี

เจ้าชายที่จัดงานอภิเษกอย่างกะทันหันทำเอาราชสำนักฮือฮากันเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งได้รู้ว่าเจ้าสาวเป็นหญิงสามัญชน เสียงครหาจึงตามมาไม่ขาดสาย หว่านนั้นใช้มารยาทลวงเจ้าชาย เป็นนางตัวดีที่สองหน้า เป็นรากหญ้าไร้สกุลที่หวังจะได้ขีดหน้าชูคอในพระราชวัง แต่ก็ไม่มีใครกล้าขัดประสงค์ของเชื้อพระวงศ์ นับจากนั้นมานั้นจึงได้ใช้ชีวิตในฐานะเจ้าหญิง

ทุกวันของฉันในพระราชวังถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา ต้องถูก
กวดขันการอบรมเพื่อให้คุณสมบัติเพียบพร้อมคู่ควรกับเจ้าชาย หากเรียนรู้
อะไรช้าก็หนีไม่พ้นคำตักถูกคำเหน็บแนมที่บั่นทอนจิตใจจนแทบจะทนไม่ไหว
ไม่เคยมีคำปลอบโยนหรือการกระทำใด ๆ จากเจ้าชายที่ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจ
เขาไม่สนใจ ไม่ช่วยเหลือ หว่าฉันคิดมากไปเอง ไม่รู้จักอดทน

จะคลุกหาสน์หลังเก้าหรือพระราชวังแห่งนี้ ไม่มีสิ่งใดที่ต่างกันเลย
ทุกอณูถูกอัดแน่นไปด้วยความเย็นชา การหมางเมิน คำตักตักนินทา ไร้ซึ่ง
ความรักความอบอุ่น

ราวกับว่าฉันแค่ออกจากกรงใบหนึ่งเพื่อมาถูกขังในกรงอีกใบเท่านั้น

ฉันเริ่มรู้สึกอับจนหนทาง แม่จะอยากทั้งชีวิตตอนนั้นแล้วหนีไปสักแค
ไหนก็ทำไม่ได้ สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้คือหญิงที่หย่ากับสามีนั้นไม่ได้ถูกยอมรับ
จากสังคมที่ฉันอยู่มากนัก ไม่ต้องจินตนาการเลยว่าถ้าหย่าขาดกับราชวงศ์จะ
เป็นอย่างไร ฉันทำได้แค่พึ่งปาฏิหาริย์ สวดวิงวอนหวังให้นางฟ้าแม่ทูนหัว
กลับมาช่วยฉันอีกครั้ง และแล้วเธอก็ปรากฏตัวขึ้น

"สาวน้อย เก่งว่าครั้งนี้ฉันจะช่วยเธอไม่ได้"

"ตามกฎของพวกเรานางฟ้าแม่ทูนหัว คือการช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน
จากการถูกกระทำโดยไม่ชอบธรรม"

"แต่ชีวิตของเธอในตอนนั้น ไม่ใช่ว่าเธอเลือกมันมาเองหรือ"

"เธอเลือกที่จะทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลังแล้วตามเขามาโดยไม่สนอะไร
ทั้งสิ้น ถ้าอย่างนั้นจะโทษใครได้ละ"

"ถ้าตัดสินใจทำอะไรแล้วก็ต้องพร้อมรับผิดชอบผลที่ตามมาจะ"

นางฟ้าแม่ทูนหัวพูดจบก็อันตรธานหายไป รวมถึงความหวังของฉัน
ก็ถูกนำไปด้วยเช่นกัน จำไม่ได้ว่าวันนั้นฉันร้องไห้อยู่นานแค่ไหน ทุกอารมณ์
ที่เคยกักเก็บไว้ไหลออกมาพร้อมน้ำตา ทั้งเสียใจ ทั้งโกรธ ทั้งผิดหวัง

คงไม่มีใครเชื่อว่านิทานที่เด็ก ๆ ต่างเติบโตมาด้วย แท้จริงเป็น
เพียงเรื่องราวของผู้ที่แพ้แล้วซ้ำเล่า

ถ้าคนในสมาคมได้รู้ความจริง พวกเขาจะยังสงสัยในตัวฉันอยู่ไหม

จะหาว่าฉันแปลกแยกเพราะเป็นตัวเอกในนิทานชวนฝันอยู่ไหมนะ

“ซินเดอเรลลา”

“ฮัลโล ได้ยินไหมเอ๋ย”

“คุยกันอยู่ดี ๆ ก็นิ่งไปซะแล้ว”

“เขาใส่อะไรลงไปนํ้าหรือเปล่าเนี่ย เรียกบริการมาดูดีไหม”

“เรากำลังหมกมุ่นอยู่ในโลกส่วนตัวนั้นแหละ ปล่อยให้เถอะ”

บทที่ ๖

นายช่างกระ

อีกฟากหนึ่งของงาน โต๊ะหนึ่งที่มีเพียงชายวัยกลางคนสองคนส่งเสียงคุยกันครึกครื้นไม่แพ้โต๊ะที่มีคนนั่งอยู่ครบจำนวน คนหนึ่งเป็นชายกระที่ตัวเล็กเสียนต้องรองเบาะเสริม ส่วนอีกคนเป็นชายไว้หนวดที่มีมือข้างหนึ่งเป็นตะขอ

“เพื่อนในรุ่นพวกเรามีกันตั้งเกือบร้อยคนแท้ ๆ ไหง่วงมาแค่กับฉันกันหนอ” ชายกระกล่าว

“คงอยู่เตรียมฉลองวันปีใหม่กับครอบครัวกันนั่นแหละ”

“หรือไม่ก็คงเหม็นชื้อหน้าเรา” ทั้งสองหัวเราะร่วนด้วยความชอบใจ

“น่าเสียดาย ไม่ได้เจอกันตั้งแต่งงานเลี้ยงรุ่นคราวก่อนเมื่อ... ก็ปีนะสามปีหรอ”

“สามสิบห้าปีต่างหากไอ้เกลอ” ชายมือตะขอตอบ

“ก็ยังไม่นานนี่นา”

“เอาเวลาไปเทียบกับพวกญาติได้ที่ไหนกัน สำหรับคนธรรมดานี้ก็เกือบจะครึ่งชีวิตแล้ว”

“อายุสั้นกันดีจึงหนา น่าอิจฉามนุษย์จริง ๆ”

“แล้วตอนนี้แกเป็นยังไงบ้าง ได้งานประจำหรือยังล่ะ” ชายมือตะขอถาม

“เฮ้อ ก็ยังรับจ้างทำงานจิ๊บๆเหมือนเดิมนี่ละ เดี่ยวนี้งานหายากยิ่งกับอะไรดี พวกจบการศึกษายังเรากียังยาก ไหนจะแย่งงานกันเอง จะหางานนอกสายก็ยาก ฉันทก็ได้แต่รับจ้างทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยนี่ล่ะ” ชายกระดกตอบอย่างเหนื่อยใจ

“แต่พูดตามตรง ที่ทำอยู่ตอนนี้ฉันว่าก็ไม่แย่นักหรอก รายได้มันก็พอไหว ถ้าไม่โดนชักดาบอย่างรอบก่อน”

“ที่ไปช่วยแกคนแคะทำโลงแก้วให้สโนว์ไวท์นะเธอ บอกแล้วว่าถ้ามีญาติมาจ้างต้องเก็บเงินก่อนเลย โดนผัดไปเรื่อยเลยสิท่า” ชายมือตะขอเอ่ยแซว

“ไม่ใช่ ๆ มีที่เพิ่งผ่านมาไม่นานนี่เอง”

ชายแคะนามรัมเพลสติลสกิน นักศึกษาเกียรตินิยมอันดับสองจากเอกการแสดง ระหว่างที่เรียนอยู่เขาสร้างผลงานที่โดดเด่นไว้มากมาย ทว่าเมื่อเรียนจบ ชีวิตของเขากลับไปไม่รุ่งนักในวงการบันเทิง ไม่ว่าจะเบื้องหน้าหรือเบื้องหลัง ปัญหาอันไม่ใช่เรื่องทักษะการทำงานของเขาแต่อย่างใด แต่เป็นสังคมการทำงานที่ไม่เป็นมิตรกับเขามากนัก เขาได้รู้ว่าในวงการ ณ ช่วงเวลานั้นไม่ได้ต้องการคนที่มีความสามารถไม่เหมือนใคร แต่ต้องการคนที่มีภาพลักษณ์ตรงตามบรรทัดฐานที่สูงลิ่ว จึงปลีกตัวออกมาเพื่อหางานที่น่าจะเหมาะกับเขามากกว่า

ว่าการต้องแข่งขันกับผู้เล่าเรียนด้านนั้น ๆ ที่มีทั้งทักษะและประสบการณ์มากกว่าก็ยากเย็นกว่าที่จินตนาการไว้ อีกทั้งลำพังแค่ความสามารถด้านการแสดงอย่างเดียวก็ยังไม่สามารถปรับใช้กับงานทั่วไปได้ จึงได้แต่หวังพึ่งว่าทักษะงานช่างงานฝีมือของตนที่ได้รับสืบทอดมาจะพอนำมาใช้หากินได้ เขาจึงออกเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ คอยเร่รับทำงานสารพัดไปตลอดทาง

จากอดีตนักเรียนการแสดงผู้โดดเด่นกลายเป็นนายช่างนิรนามที่รับงานอิสระทั่วดินแดน ทุกคนต่างเรียกเขานายช่างแคะ ไม่มีใครจำชื่อของเขาได้อีก มีเพียงแค่ว่าตามรดาและคนสนิทเท่านั้นที่ยังจดจำริมเพลสดีลสกินผู้เคยไผ่ผ่นจะเป็นศิลปินได้

วันหนึ่งที่เขาออกเดินทางเฉกเช่นปกติ บังเอิญได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังข้ามมาจากกำแพงพระราชวัง ยิ่งเข้ามาในเขตพระราชวังเสียงร้องก็ชัดขึ้น มันมาจากห้องหนึ่งบนปราสาท เมื่อเขาเป็นฝ่ายขึ้นไปก็พบห้องที่มีฟางกองพะเนินอยู่ทั่วห้อง กองล่อป่นด้าย และหญิงสาวคนหนึ่งที่ร้องไห้พุ่มพ่ายอย่างน่าเวทนา ใบหน้าของเธอเปี่ยมไปด้วยความเศร้าและสิ้นหวัง

“สาวน้อย เธอร้องไห้ทำไมหรือ” นายช่างแคะเอ่ยถาม

“ฮือ ๆ พระราชาสั่งให้ฉันปั่นฟางทั้งหมดนี้ให้เป็นทอง ฮึ๊ก ๆ ถ้าฟุ้งนี้ฉันยังทำไม่ได้ฉันจะโดนประหารชีวิต” หญิงสาวตอบพร้อมด้วยเสียงสะอึกสะอื้น

“ฉันช่วยได้ถ้าเธอสนใจ แต่แน่นอนว่าต้องมีของมาแลกเปลี่ยน” นายช่างแคะเสนอ งานนี้ค่อนข้างท้าทาย ต้องอาศัยทักษะทั้งยังมีเวลาที่จำกัด จึงยากที่จะช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน หญิงสาวไม่มีเงินทองติดตัว จึง

เสนอมะให้ส่วยคอบเป็นค่าตอบแทนทันทีที่เธอได้กลับบ้าน นายช่างกระยอมตกลงและทำงานให้แม่ค่าตอบแทนจะน้อยนิดหากเทียบกับงานที่เขาต้องทำ

งานของเขาลุล่วงทันเวลาพอดี เขายังคงแอบอยู่ในห้องรอเวลา กลางคืนมาถึงจึงจะออกเดินทางต่อ ขณะที่หญิงสาวดีใจที่รอดจากการถูกประหาร พระราชากลับเพิ่มกองฟางมากกว่าเดิมและสั่งให้หญิงสาวปั่นฟางทั้งหมดให้เป็นทองก่อนรุ่งสางมิเช่นนั้นจะถูกประหาร เมื่อพระราชาจากไป หญิงสาวทรุดตัวลงกับพื้น เธอเริ่มตั้งท่าจะร้องไห้อีกครั้ง นายช่างกระจึงเสนอมะจะช่วยเหลือดังเดิม หญิงสาวจึงสัญญาว่าจะให้แหวนทองคำทันทีที่เธอได้กลับบ้าน

นายช่างกระทำสำเร็จอีกครั้ง เขายังคงอยู่ในห้องเพื่อรอเวลาและรอดูการทำของพระราชา เขามั่นใจว่าครั้งนี้พระราชาจะต้องพอใจ และหญิงสาวก็จะได้เป็นอิสระเสียที ทว่าน่าเสียดาย พระราชายังไม่ยอมปล่อยเธอไปง่าย ๆ เขาสั่งให้นำฟางมาเพิ่มจากคราวก่อนทวี ทั้งห้องถูกอัดแน่นไปด้วยกองฟางจนแทบไม่มีที่ว่างให้หายใจหายใจคอ เขาสั่งให้ปั่นฟางทั้งหมดนั้นให้เป็นทองก่อนรุ่งสางและกล่าวว่าหากครั้งนี้หญิงสาวทำสำเร็จ เขาจะแต่งงานกับเธอ

“โอ้พระราชาเวอร์ร้าย ใครจะอยากแต่งงานกับคนพรรค์นี้กัน!” นายช่างกระสอในใจ

หญิงสาวปล่อยโฮออกมาอย่างสิ้นหวัง คราวนี้เธอไม่เหลือทรัพย์สินอะไรมาแลกกับนายช่างกระอีกแล้ว จนนายช่างกระรู้สึกเวทนาจับใจ

“ถ้าฉันขอแลกกับลูกของฉันล่ะ...” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง

“เธอหมายความว่ายังไง” นายช่างกระถาม

“ถ้าครั้งนี้คุณช่วยทำงานให้ฉันก่อน หลังจากพระราชาแต่งงานกับฉันแล้วมีลูกคนแรกด้วยกัน ฉันจะยกให้คุณเลย รวมถึงของที่เคยสัญญาว่าจะให้ไว้ทั้งหมดด้วย”

คำตอรองของหญิงสาวทำให้นายช่างแคะถึงกับพูดไม่ออก ทารกมนุษย์เป็นสิ่งตอบแทนที่เขาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้รับมาก่อน ใจหนึ่งเขารู้สึกผิดหวังไม่น้อยที่หญิงสาวนับเด็กน้อยเป็นเพียงสินค้า แต่หากคิดอีกมุมหนึ่ง เด็กที่ไม่ได้เกิดจากการยินยอม ไม่ได้เกิดจากคนที่เธอรักอาจทำให้เธอไม่รู้สึกลูกพัวพันกับเด็กคนนั้น ในวันหน้าอาจจะถูกละเลยหรือแย่งที่สุดก็อาจถูกทิ้งสักวัน แม้เด็กคนนั้นจะยังไม่ทันได้ถือกำเนิดขึ้นมา เขากลับรู้สึกสงสารและหวังใยอย่างบอกไม่ถูก ในที่สุดเขาก็ยอมตกลงข้อเสนองานของเธอ และสำเร็จงานสุดท้ายในปราสาทหลังนี้อย่างสมบูรณ์ พระราชาได้แต่งงานกับหญิงสาวทำให้สาวชาวบ้านธรรมดาได้ขึ้นเป็นราชินี

นายช่างแคะตกลงกับหญิงสาวว่าในอีกหนึ่งปีเขาจะกลับมารับลูกคนแรกไปตามสัญญา แล้วจึงออกเดินทางรับจ้างทำงานต่อไป ไม่นานนักราชินีก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายหนึ่งคน เมื่อได้เห็นเด็กน้อยเป็นครั้งแรก เธอรู้สึกรักและผูกพันกับเด็กคนนี้ขึ้นมา และเริ่มลืมคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับนายช่างแคะไป

เมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึง นายช่างแคะก็ได้กลับมาทวงคำสัญญากับราชินี สร้างความไม่พอใจกับพระราชาเป็นอย่างมาก

“โอ้คนแคะต่ำช้า! เจ้ากล้าดียังไง! ลูกของข้าคือรัชทายาทของอาณาจักร ไม่ใช่คนที่เจ้าจะมาขอไปได้ง่าย ๆ เหมือนผักในสวน!” พระราชาโวยวายอย่างโกรธเกรี้ยว

“ข้าน้อยมิบังอาจลบหลู่ท่าน ผ่าพระบาท ข้าน้อยเพียงแต่มาทวงคืนสัญญาที่ราชินีให้ไว้ก็เท่านั้น” นายช่างแคระตอบอย่างนอบน้อม แม้ในใจจะนึกรำคาญพระราชอาไภยก็ตาม

“ที่มันกล่าวมาเป็นเรื่องจริงหรือ” พระราชาเอ่ยถามเสียงแข็ง

ราชินีหันหน้าถอดสีพร้อมกอดลูกน้อยไว้แน่น เธอยังจำสัญญานั้นได้ หากแต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว เธอรักลูกคนนี้เสียยิ่งกว่าอะไรดี หากต้องยกเด็กให้คนอื่นเธอคงได้ตรอมใจเป็นแน่ จึงแสสร้งเงิบ ไม่รู้เห็นคำสัญญาใด ๆ ของนายช่างแคระ

“ที! ดูเจ้าชู้ กล้าโกหกข้า กล้าทำให้ราชินีลำบากใจ ข้าจะให้โอกาสเจ้า ถ้าไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ล่ะก็หัวเจ้าหลุดออกจากบ่าแน่!” พระราชาตวาดเสียงดังลั่น

นายช่างแคระไม่มีหลักฐานใด ๆ เกี่ยวกับสัญญาของเขากับราชินี เขาทำได้เพียงเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟัง และขอร้องนางเป็นทองต่อหน้าให้เป็นที่ยอมรับเพื่อพิสูจน์ความสัตย์จริง ขณะที่ท้องพระโรงกำลังฮือฮา ราชินีกลับร้องไห้ออกมาอย่างหมดหวัง เธอร้องอ้อนวอนไม่ให้พรากลูกไปจากเธอ ภาพตรงหน้าทำให้นายช่างแคระใจอ่อนลง เขาจึงเสนอข้อตกลงครั้งสุดท้ายกับราชินี

“หากทนายชื่อของข้าน้อยได้ถูกภายในสามวัน สัญญาทุกอย่างจะถือเป็นโมฆะ”

ในระยะเวลาสองวัน รายชื่อต่าง ๆ ที่พระราชอาณาจักรได้ถูกทนายรวบรวมนำมาทนายจนแทบไม่เหลือ กระนั้นก็ยังไม่มีชื่อไหนที่เป็นชื่อของนาย

ช่างกระเสี้ยที่ ในกลางดึกคืนสุดท้าย นายทหารแก่คนหนึ่งบังเอิญเจอที่พัก
ของนายช่างกระเสี้ย เขากำลังซ้อมร้องเพลงหยอกล้อเด็กน้อยที่จะมาอยู่กับเขา
ในวันพรุ่งนี้ด้วยความตื่นเต้น ทว่าท่าทางและน้ำเสียงเหล่านั้น ทำให้นายทหาร
เกรงสึกคุ้นเคย เหมือนเขาเคยเห็นมันเมื่อนานมาแล้ว

นักแสดงกระเสี้ยที่เคยร้องเล่นเต้นรำในหมู่บ้านสมัยที่เขายังเป็นเด็ก

ชื่อแสนประหลาดจำได้ไม่เคยลืม นามของชายกระเสี้ยผู้นั้นคือ

“รัมเพลสตีลสกิน”

ราชีนีเอ่ยขึ้นมาในการทลายครั้งสุดท้าย นายช่างกระเสี้ยไปชั่วขณะ
ก่อนจะยอมรับความพ่ายแพ้แล้วจากไปแต่โดยดี

เขาเสียเวลาสามวันทำงานหนักโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนใด ๆ

เสียเวลาหนึ่งปีไปกับการเฝ้ารอของที่ควรเป็นของเขาโดยชอบธรรม

นับจากนั้นเป็นต้นมา นายช่างกระเสี้ยรัมเพลสตีลสกินก็ไม่เคยทำ
สัญญาปากเปล่ากับใครอีกเลย

และคิดคำมัดจำก่อนเริ่มงานทุกครั้งเสมอ

บทที่ ๗

โจรสลัดจิตอาสา

“อย่างน้อยถ้าหล่อนรู้ลึกผิด ก็น่าจะเจียดทองที่เก็บมาให้เป็นค่าจ้างบ้างนะ ร้องไห้กลับเกลื่อนอย่างนั้นการละครละสิไม่ว่า”

“ช่างเถอะน่า เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว ฉันไม่ถือสาอะไรแล้ว”

“เกละเป็นไงบ้าง ได้ข่าวว่าหลังคืนสู่เหย้าก็กลับไปอยู่บ้านเกิดแล้วใช่ไหม” เจ้าแกระถาม

“ก็กะว่าจะกลับไปทำงานนั่นแหละ อยู่ที่ไหนเล่าจะสุขเท่าบ้านเรา”

นั้นตอบ

“แล้วไปทำอะไรบ้างล่ะ”

“อืม ทำงานเกี่ยวกับเด็กนั่นแหละ”

“เด็กเหรอ! ต้องเป็นงานที่ดีมากแน่ ๆ ฉันล่ะอีกฉาแกจ้ง” เจ้าแกระพูดอย่างตื่นเต้น

“ฮ่าฮ่า ไม่เหมือนอย่างที่แกคิดหรอกเกลอเอ๋ย”

“ไม่เหมือนอย่างที่แกคิดเลยสักนิด”

โลกของผู้ใหญ่มันโหดร้ายเกินกว่าที่คนคนหนึ่งจะรับไหว ทั้งที่พยายามมาตลอด แต่สุดท้ายไม่ว่าจะผลงานที่ทำมาหรือเกียรตินิยมอันดับ

หนึ่งก็ไม่ได้รับประกันว่าจะได้มีชีวิต มีกิจการที่ดีขึ้น อดทนก็แล้ว ลูกขึ้นสูก็
ครั้งก็แล้ว แต่สุดท้ายก็เป็นเหมือนเดิม

ไม่มีครั้งไหนที่รู้สึกว่าคุณทำอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ไม่มีครั้งไหนที่รู้สึกว่านี่คือที่ของตัวเอง

ไม่มีครั้งไหนที่รู้สึกว่านี่คือสิ่งที่ตัวเองต้องการ

ช่างมันทุกอย่าง งานเงินอะไรก็ช่างมันให้หมด ฉันจะกลับบ้าน

ฉันจะกลับเนเวอร์แลนด์

หลังจากออกจากงานเดิม ฉันรีบตีตัวกลับเนเวอร์แลนด์ ก็ปีแล้วนะที่
ไม่ได้กลับมาดินแดนสนุกแห่งนี้ จะมีอะไรเปลี่ยนไปบ้างไหม ปีเตอร์กับ
เพื่อน ๆ เด็กหลงคงจะโตกันหมดแล้ว พวกนั้นคงใช้ชีวิตไปเรื่อย คุยเล่นกัน
สนุกสนานเหมือนเคย

นานมาแล้วฉันเองก็เคยเล่นกับพวกเขา เป็นเด็กหลงที่อยู่ในเนเวอร์
แลนด์มานานเท่าที่จะจำได้ ปีเตอร์เป็นหัวหน้าของพวกเขา เขาจะพาเด็กหลง
ไปเล่นสนุกด้วยกันทุกวัน

วันหนึ่งที่ทุกคนกำลังบินเล่นรอบเกาะ มีแค่ฉันที่ปล่อยตัวปล่อยใจ
จนบินออกนอกทาง ฉันมาโผล่ในสถานที่ประหลาดตา มันไม่ใช่เนเวอร์
แลนด์ที่ฉันรู้จัก แต่ก็ไม่ได้แยเสียทีเดียว ฉันได้มีแม่กับพ่อคนใหม่ที่รับฉันมา
ดูแลอย่างดี ได้มีเพื่อนใหม่หลายคน ถึงแม้การเรียนจะไม่สนุกเท่าไรก็ตาม

หลังเรียนจบ เพื่อนทุกคนมีชีวิตเป็นของตัวเอง แม้กับพ่อก็ไม่อยู่อีก
ต่อไปแล้ว ฉันได้แต่ยุ่งกับงานน่าเบื่อคอยรับความกดดันไปวัน ๆ จะเวลา

เที่ยวเล่น ทำอะไรไร้สาระกับเพื่อน ใช้เวลาวันหยุดกับครอบครัวก็ไม่มีอีกแล้ว
แม้แต่เนเวอร์แลนด์ที่เคยตั้งใจจะกลับไปในสักวันก็ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มี
สิ้นสุด

แต่ตอนนี้ฉันกำลังจะได้กลับบ้านแล้วจริง ๆ

ระหว่างที่ขึ้นเรือโดยสารมากับคนอื่น ๆ รวมถึงนักท่องเที่ยวอีกหนึ่ง
กลุ่ม แก๊งเด็กบินได้ที่มีแกนนำเป็นเด็กชุดเขียวก็ปรากฏตัวขึ้น

นั่นคือปีเตอร์ เขาแทบไม่เปลี่ยนไปเลย คงจะเพราะเขาเป็นพวกภูต
พรายเหมือนเจ้าแคระรัมเพลสติดสกินหรือพวกแพรี แต่เด็กหลงพวกนี้กลับ
ไม่คุ้นตาเลยสักนิด สงสัยจะเป็นเด็กใหม่ พวกรุ่นเก่าที่เหลือคงจะไม่ได้
ตามมา ฉันร้องเรียกพวกเขาอย่างตื่นเต้น รอไม่ไหวที่จะได้เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้
พวกเขาฟัง

แต่พวกนั้นก็กลับเปิดฉากระดมยิงก้อนหินก้อนกรวดใส่ทุกคนบนเรือ
โดนหัวบ้าง โดนตาบ้าง บางคนก็โดนหินบาดจนเลือดซึม

“หยุดเถอะปีเตอร์ ทุกคนเจ็บตัวกันหมดแล้ว!” ฉันร้องห้าม

“แล้วนายเป็นใครถึงมาสั่งฉัน”

“ฉันเอง ฮุกไจ จำได้ไหม”

“เหลวไหล ฮุกเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ไม่ใช่ผู้ใหญ่หนวดเคราเฟิ้ม
เหมือนนาย!”

“ก็ฉันโตแล้วไงละ ทุกคนก็ต้องโตกันทั้งนั้น”

“โตเธอ เด็กนะไม่มีวันโต เลิกพาลมอะไรไร้สาระได้แล้ว ไอ้ผู้ใหญ่
อวดดี!” ปีเตอร์वादเสียงแข็งจากนั้นก็พาแก๊งเด็กหลงบินหนีไปโดยไม่
แม้แต่คำขอโทษ

นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเขาถึงพูดแบบนี้ล่ะ

ถึงร่างกายจะดูเด็ก แต่เขาก็น่าจะเป็นผู้ใหญ่แล้วสิ ที่จริงควรอายุ
พอ ๆ กับฉันด้วยซ้ำ ทำไมเขายังทำตัวเหมือนเด็กอยู่อีกล่ะ

ฉันคิดไปมาจนสุดท้ายก็นั่งเฉยๆ เรือมาหยุดที่ปลายสาย เมื่อมอง
ออกไปก็พบว่ามันเป็นส่วนของเกาะที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน บ้ายสถานีเขียนว่า
ถ้าถูกทิ้ง ฉันถูกคนขับไล่ลงจากเรือเพื่อรอลำต่อไปมารับกลับ เขาอ้างว่าจะไป
ส่งเรือ ส่งบาส่งบอะไร ข้ออ้างชัด ๆ

ฉันนั่งรอที่สถานีอยู่นาน จู่ ๆ ก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากถ้ำ
อายุเขาดูไล่เลี่ยกับฉัน แฉกกลม ๆ นั่นดูคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก เขาจ้องมาที่
ฉันอยู่นานราวกับมีอะไรติดหน้าฉันอยู่

“ฮุก นั่นไชนายหรือเปล่า” ชายคนนั้นถาม

“รู้จักฉันด้วยเหรอ”

“ฉันเอง ชมี นายจำได้ไหม”

“ชมี!!!”

ฉันพุ่งเข้าไปกอดเขาจนแน่น ชมีเพื่อนเก่าของฉัน เพื่อนเด็กหลง
ของฉัน เสียงตะโกนดีใจของพวกเขาทำให้คนอื่น ๆ ในถ้ำตามออกมาดู นั่น
เชคโก บิล คุณสัน สตาร์คีย์ สกายไลท์ แล้วก็คนอื่น ๆ เพื่อนเด็กหลงทุกคน

ของฉันอยู่ที่นี่เอง พวกเรากอดคอดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้ง พวกเขาชวนฉันเข้ามาพักในถ้ำ นอกจากเพื่อนของฉันก็มีผู้ใหญ่อีกหลายคนที่ไม่คุ้นตาอยู่ที่นี่ด้วยเช่นกัน พวกเรากินดื่มฉลองกันอย่างใหญ่

“แล้วพวกนายมาทำอะไรที่นี่ ไม่ได้อยู่กับปีเตอร์แล้วเหรอ” ฉันถาม สี่หน้าทุกคนดูไม่สู้ดีนัก ต่างคนต่างดูอึ้งจนน่าสงสัย

“พวกเรากลับไปไม่ได้ แล้วก็ไม่อยากกลับไปอยู่กับเจ้าเด็กบ้านนั้นด้วย” ซมีพูดเสียงแผ่ว

“มันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย”

เรื่องราวที่ออกจากปากของพวกเขาก็ทำให้ฉันพูดไม่ออก ในขณะที่เด็กคนอื่นโตขึ้นในทุก ๆ วัน ปีเตอร์กลับไม่แกลงเลย เขาเป็นเด็กตลอดกาล ทั้งจากภายในและภายนอก เขาไม่เข้าใจว่าเด็กคนอื่นไม่เหมือนเขา ไม่เข้าใจว่าทุกคนจะต้องโตในสักวัน เมื่อเด็กหลงโตขึ้นปีเตอร์กลับไล่เตะเปิดพวกเขาออกจากบ้านใต้ดิน ทำตัวแย้ใส่ราวกับไม่รู้จักพวกเขา

อีกทั้งตอนนี้ปีเตอร์ แพนก็กลายเป็นตัวปัญหาของเนเวอร์แลนด์ เขาชอบที่จะพาเด็กหลงกลุ่มใหม่ไปก่อวร้งแก๊งค์คนบนเกาะ จากกลั่นแกล้งซ้ำ ๆ กลับรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนชาวบ้านเริ่มเดือดร้อนกับการเล่นคึกคะนองของเด็กเหล่านั้น ส่วนเด็กหลงที่โตแล้วก็พากันหนีมาอยู่ที่ถ้ำห่างไกลที่ปีเตอร์ไม่เคยคิดจะมาเยือน แม้จะมีเด็กหลงที่โตแล้วเพิ่มขึ้นตลอดเวลา แต่ปีเตอร์ก็จะพาเด็กหลงรุ่นใหม่มารวมเพิ่มอีกไม่มีจบสิ้น จนถ้ำเริ่มไม่มีที่มากพอสำหรับเด็กหลงแก่ทุกคน

เพื่อน ๆ เด็กหลงตัดพ้อว่าเป็นเพราะพวกเขาเป็นตัวประหลาดถึงได้
โตเป็นผู้ใหญ่ นั่นไม่จริงเลยสักนิด พวกเขาปกติดี คนก็ต้องโตขึ้นอยู่แล้ว ที่
ไม่ปกติคือปีเตอร์ต่างหาก ฉันทเล่าทุกอย่างตอนที่อยู่โลกภายนอกให้ทุกคนฟัง
เล่าถึงธรรมชาติของสิ่งมีชีวิต เล่าถึงการเติบโต ประสบการณ์ที่ฉันได้เจอ เด็ก
หลงเก่าเมื่อได้ฟังก็ตื่นตาตื่นใจกันใหญ่ พวกเขาอยากสัมผัสการผจญภัยบ้าง
พวกเขาไม่อยากจะใช้ชีวิตผู้ใหญ่คุดคู้อยู่ในถ้ำไปจนตาย

เด็กหลงเก่าหลายคนอีกเต็มอยากจะทำออกไปโลกภายนอก พวกเขา
เก็บข้าวของไปรอเรือโดยสารเพื่อออกจากเนเวอร์แลนด์ เหลือฉันกับเพื่อน
กลุ่มเดียวกันที่ยังมีบางอย่างติดอยู่ในใจ ถ้าไปจากเนเวอร์แลนด์ตอนนี้ เด็ก
หลงที่โตไปจะเป็นยังไง ปลอยปีเตอร์ให้ทำอย่างนี้ต่อไปจะเป็นยังไง

เนเวอร์แลนด์คงจะวุ่นวายและไม่น่าอยู่อีกต่อไป

“ทำไมพวกเราไม่ตั้งกลุ่มมาจัดการไอปีเตอร์ แพนตัวแสนนั้นล่ะ!”

พวกเพื่อน ๆ ต่างเห็นด้วย แต่เพราะไม่มีใครเข้าใจว่าตำรวจคือ
อะไร ก็เลยตั้งเป็นกลุ่มโจรสลัดที่พวกเขาจะคุ้นเคยแทน ทุกคนยกให้ฉัน
เป็นกัปตันเพราะเป็นคนต้นคิด พวกเราคอยดูแลความสงบทั้งบนเกาะและบน
น่านน้ำ คอยขัดขวางปีเตอร์และกลุ่มเด็กหลงไม่ให้เล่นพิเรนทร์ที่ไหนกับใครก็
ตาม หากจับตัวเด็กหลงคนไหนได้ก็จะพากลับไปโลกภายนอกเพื่อส่งตัวให้
ตำรวจหาทางพาพวกเขากลับสู่บ้านที่แท้จริง นับแต่นั้นมากลุ่มเด็กหลงและโจร
สลัดก็เย็นไม่เบือไม่เมากันมาโดยตลอด

ในเนเวอร์แลนด์ กลุ่มโจรสลัดคือผู้ที่คอยจัดการเหล่าเด็กหลง
ผู้คนบนเกาะมักจะให้อาหาร ของใช้ของจำเป็นหรือเงินทองของมีค่าเล็ก ๆ
น้อย ๆ เป็นการขอบคุณ แต่สำหรับนักท่องเที่ยวที่ผ่านมาเห็น พวกเราเป็นแค่

ผู้ใหญ่ห่วยแตกที่ติดกับเด็กไปวัน ๆ และคอยชูตรีตทรัพย์สินจากผู้อยู่อาศัย
หาโอกาสตาพอประณามฉันทุกครั้งที่ออกมานอกเนเวอร์แลนด์

แม้จะรู้สึกไม่ค่อยดีที่คนเริ่มหมายหัวว่าเป็นอันธพาล แต่อย่างน้อย
ตอนนี้ฉันก็รู้สึกว่าการใช้ชีวิตได้มีการเปลี่ยนแปลงสักที

ฉันได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันแล้ว

ฉันรู้แล้วว่านี่คือที่ของตัวเอง

ฉันรู้แล้วว่านี่คือสิ่งที่ต้องการทำ

บทโจรสลัดนี่ฉันจะตั้งใจเล่นอย่างดีเยี่ยม

ฉันจะดัดข้อกับไอ้เด็กซูดเซียวนั่น

ถ้ามันไม่เลิก ฉันก็จะไม่มีวันวางมือ

“ได้ยินอย่างนี้ ที่ว่างานแกลตีเมื่อก็ขอถอนคำพูด” เจ้าแควะบอก

“ฉันก็รักเด็กนะ แต่แบบนั้นนะมันคนละเรื่องเลย”

“ฮ่าฮ่า ไซ้ใหม่ละ”

บทที่ ๘

ดารานากลอง

รู้สึกเหมือนมีใครบางคนหายไป

ความคิดนี้ติดอยู่ในใจของบริกรหนุ่ม เขาหันซ้ายหันขวากวาดตามองไปทั่วโถงงานเลี้ยง ดูจนพอก็ค่อย ๆ เปลี่ยนจุดอยู่อย่างนั้น เขาตรวจสอบรายชื่อแล้วก็ไม่มีใครตกหล่นแต่อย่างใด แต่ก็รู้สึกโล่งใจอยู่ดี

“พิมพ์หอะไรอยู่เธอ” บริกรสาวที่ดูเด็กกว่าเอ่ยทัก

“ไม่รู้สิ รู้สึกเหมือนขาดใครไป แต่นึกก็ไม่ออก”

“พี่วางขนาดมานั่งหาคนเลยหรือไง”

“ผิดด้วยเธอ ก็ยังไม่มีใครเรียกฉันนี่”

“แปลกจริง ปกติพี่น่าจะวิ่งวุ่นกว่านี้” บริกรสาวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะออกมา

“ฮ่าฮ่าฮ่า ฉันนี่ก็ออกแล้ว เพื่อนรักพี่ไง”

เมื่อได้ยินเด็กสาวกล่าวด้วยเสียงหยอกล้อ บริกรหนุ่มก็รู้ตัวทันทีว่าเธอหมายถึงใคร คนที่ถูกกล่าวถึงคือผู้ที่หุ่มเหและทะเยอทะยานกับการเป็นคณามเลิศที่สุดในปฐพียิ่งกว่าใคร รวมถึงเป็นคนที่ยั้จู้จิกจิกที่สุดเท่าที่บริกรหนุ่มเคยเจอมาคนหนึ่ง ราชินีจะมาร่วมงานเลี้ยงเสมอไม่เคยขาดสักครั้ง ไม่ว่างานจะจัดที่ไหน เดินทางลำบากแค่ไหนก็ตาม

ด้วยความต้องการและมาตรฐานที่สูงลิ่ว เธอมักจะเรียกใช้บริการ
สารพัดจนบริกรคนอื่นพากันเป็นอนหน้าหนี มีแต่บริกรหนุ่มที่พอจะทนไม่ทน
มือได้ จึงมักถูกเพื่อนเรียกใช้ หมายถึง วานให้ช่วยดูแลแทน น้าแปลกที่เธอ
ชอบเวลาที่มีคนโต้เถียงกับเธอได้อย่างสูสี เป็นคนแปลก ๆ คนหนึ่งนี่ละ

แต่ก็ตามที่ว่า ที่ไม่มาครั้งนี้มันผิดวิสัยขอบกล ติดถูระเหอ ไม่ก็
ป่วยหนัก หรือว่าจะเกิดอุบัติเหตุ...

“ถ้าห่วยเขาก็บอกมาเถอะน้า ฉันไม่ล่อหรือ” บริกรสาวยิ้มอย่างมี
เล่ห์เหลี่ยม

“แค่สงสัยต่างหาก” บริกรชายกล่าวปิด

บริกรสาวหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา จิ้มหน้าจออยู่ครู่หนึ่งก็ยื่น
หน้าจอให้บริกรหนุ่มดู ตรงหน้าของเขาเป็นโพสต์ประกาศจากช่องทางโซเชียล
ของราชินี

‘Fairest_Queen เเหอ ดูตั้งชื่อเข้าสิ’

ในประกาศ ที่มงานของเธอได้กล่าวถึงอาการของราชินีที่เพิ่งถูกส่ง
เข้าห้องฉุกเฉินเมื่อไม่กี่วันก่อน อาการของเธออาจมีสาเหตุหลักมาจากการกิน
ของที่ผิดสำแดง แต่ก็มีสุขภาพร่างกายอื่น ๆ ที่น่าเป็นห่วงร่วมด้วย จึงอยู่
ระหว่างการวินิจฉัยเพิ่มเติมโดยละเอียด

“ฉันคิดอยู่แล้วว่าจะได้ล้มหมอนนอนเสื่อเอาสักวัน พี่ดูที่เขาทำใน
ช่องลิ” บริกรสาวเลื่อนให้ดูโพสต์ต่าง ๆ สูตรลดน้ำหนักแรงด่วนที่ไม่น่าเป็น
มิตรกับร่างกายมนุษย์ ยารักษาโรคสูตรชาวบ้านที่ไม่น่ามีใครเชื่อนอกจากผู้

เผาผู้แก่ ไทจะเคล็ดลับบำรุงผิวที่พิสดาร เมื่อเห็นกระบวนการทั้งหมดแล้วก็
เรียกได้อ่านาประหลาดใจที่ร่างกายยังทนไหวมาจนถึงตอนนี้

“อืม เห็นอย่างนี้ก็ไม่แปลกใจเท่าไร”

“เฮ้อ จัณยอมในความพยายามของนางนะ แต่เล่นเอาวิธีประหลาด
มาใช้แบบนี้ก็ไม่ไหว แล้วดันมีคนเชื่อแล้วทำตามด้วยนี่สิ” บริกรสาวกล่าว
อย่างเหนื่อยใจ

“โซโซเซี่ยลกันยังไฉนคนสมัยนี้ ไร้สาระจริง ๆ ” บริกรหนุ่มกล่าว
จิกกัด

“อ้าว ๆ อย่าเหมารวมสิพี่ คนทำดี ๆ ก็มีตั้งเยอะแยะ” บริกรสาว
กล่าว พลางเลื่อนหน้าจอให้คนโตกว่าดู

“นี่ช่องเจ็อกน้อย ช่วยเหลือสัตว์ทะเลแล้วมีสอนเรื่องระบบนิเวศใต้
น้ำด้วย”

“นี่ช่องแมมดชนมหวาน สอนทำขนมง่าย ๆ บางทีก็แจกสูตรสำหรับ
ทำขาย”

“นี่ช่องนายช่างแกะระ เขาเดินทางไปหลายประเทศเลยทำคลิป
ถ่ายทอดภาษากับวัฒนธรรมของแต่ละที่ ไม่ดังมากแต่เนื้อหาจัดว่าเลิศ”

“แล้วนี่ก็ หีม อะไรนะ”

“รีวิวสถานที่เธอ ว่าแต่ทำไมมันดูคุ้นจัง” บริกรหนุ่มหรีตามองเมื่อ
พื้นหลังของหน้าจอที่กำลังถ่ายทอดสด ไม่ว่าจะแสงสีเสียงหรือของประดับ
ตกแต่งก็ละม้ายคล้ายคลึงกับงานเลี้ยงเสียเหลือเกิน

“ฮ้ายฮ้าย โกลดี้นคนดีคนเดิมกลับมาแล้วจะ วันนี่เริ่มไลฟ์ซันดิ้นง ซอริเนะจะชาวช่อง ทายสิวันนี้ได้อยู่ที่ไหน ตึกตอก ๆ ไซ้จ๋า อยู่ทำงานเลี้ยง สมาคมผู้แพ้นั่นเอง ใครทายถูกก็ไม่มีรางวัลให้หรอก เอาจุ๊บ ๆ จากดีไปก่อน แล้วยกกันนะ”

“ไม่ใช่แค่คั่นแล้ว งานเรานี้พี่!” บริการสาวร้องเสียงหลง

“ทำไมละ เห็นเธอบอกว่าช่องเขาดีนี่” บริการหนุ่มเอ่ยถาม

“ไม่! อันนี้ไม่เลย!”

โกลดีลือคส์ หรือที่รู้จักกันในชื่อ โกลดี เป็นคนดังในโลกโซเชียล จากการรีวิวนำอาหารหรือจุดท่องเที่ยวลับที่ผู้คนไม่ค่อยรู้จัก เพราะทำให้ร้านต่าง ๆ ได้รับความสนใจและกระแสตอบรับที่ดีจึงเป็นที่ของผู้ประกอบการเจ้าเล็ก ๆ หลายคน แต่สำหรับผู้ติดตามบางกลุ่มกลับรู้สึกว่ามันไม่พอ พวกเขาต้องการอะไรที่เราใจมากกว่าจุดท่องเที่ยวที่สงบและเรียบง่าย โกลดีจึงเริ่มไปสถานที่ที่มีกิจกรรมหลากหลายประเภทมากขึ้นเพื่อให้ตอบโจทย์ผู้ติดตามแต่ละกลุ่ม แต่ก็ยังมีผู้ติดตามที่ไม่รู้สึกพอใจพอและเริ่มยุยงให้เธอทำไปที่ที่ระทึกกว่าเดิม เธอจึงเริ่มไปยังสถานที่ที่อันตรายและเสี่ยงขึ้น ลักษณะการรีวิวที่เริ่มกลายเป็นวิจารณ์อย่างสุดโต่งจนแต่ละที่ที่ไปต่างเดือดร้อนจากคำพูดของเธอ

เธอเคยตกเป็นข่าวอยู่ช่วงหนึ่งจากการแอบบุกรุกเข้าบ้านครอบครัวหมีสามตัวโดยพลการและไลฟ์สดวิจารณ์สิ่งของต่าง ๆ ในบ้านจนโดนครอบครัวหมิ์แจ้งดำเนินคดีแต่ไม่นานก็เธอถูกปล่อยตัว แม้จะเลิกไปสถานที่ที่ไม่ควรแล้ว แต่การวิจารณ์ที่ไม่น่าพิสมัยก็ยังคงเป็นสิ่งที่เจ้าตัวถือไว้เป็นเอกลักษณ์ของช่อง

“เริ่มจากโต๊ะเก้าอี้ก่อนเลย สีเซยสะบัด รู้ลึกได้ถึงความแก่ ยังดีที่ไฟในงานมันสลัว ถ้าไฟสว่างขึ้นอีกนิดนี้นึกว่านั่งอยู่โต๊ะจีน แจกกันดอกไม้ไม่มี ความเก๋เลยสักนิด เซิงเทียนก็เหมือนซื้ออันถูก ๆ ในออนไลน์แล้วเอามาวาง”

“อาหารเหรอ กินมาหลายจานก็ยังรู้ลึกลง ๆ นะ ไม่รู้ลี ไม่สมราคา กาล่าตินเนอร์เท่าไรอะ ดีนี้กว่าจะพิสดารลงการกว่านี้ ถือว่าไม่ผ่าน”

“มีอะไรดีบ้างเธอ บริกร! บริกรหลายคนนี่จัดว่าของดี มีคนที่โดนใจดีมาก เหมือนสามีดีในนิยายเบ๊ ๆ เขาหล่อ เขาออลแบล็ค เขาตาแดง โอ้ย เกินต้านมาก ชื่อเธอ บนป้ายชื่อเขียนแค่ตัว N เป็นไงล่ะ หนุ่มลึกลับ ไม่เปิดเผยตัวตนละหนึ่ง ไม่รู้แหละ คนนี้ของดีนะเด็ก ๆ ”

“แหม พูดอย่างนี้ก็เขินแยลีส” บริกรหนุ่มบ้องปากหัวเราะ

“พีดีใจกับคำชมอย่างนี้จริงเธอ” บริกรสาวบ๊ปาก

“โดยรวมก็เฉย ๆ อะ นึกว่าสมาคมจะทำได้เร็วกว่านี้ งานนี้อาจจะยัง ไซ้ไหมสาว ๆ งานมันก็เฉย ๆ เนอะ!” โกลดีหันกล้องของเธอไปยังเพื่อนร่วมโต๊ะ พวกเธอมีสีหน้ากระอักกระอ่วนอย่างเห็นได้ชัด ทั้งยังพยายามเบือนหน้าหนีหรือใช้มือปิดบังใบหน้า ดูก็รู้ว่าพวกเธอไม่ได้สนใจเลยแม้แต่น้อย แต่โกลดีก็ไม่ยอมแพ้ถือกล้องไล่ถามคนรอบข้างไปทั่วจนทุกคนอึดอัดไปหมด

“แบบนี้ทำไม่ดีแล้ว ทำไงดี” บริกรสาวมองโทรศัพท์สลับกับบริกรรุ่นพี่อย่างลนลาน ขณะที่เขาหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาจ่อจรมีปาก

“รีบเอาตัวออกไปข้างนอกก่อน ที่เหลือเดี๋ยวจัดการเอง”

บทที่ ๕

ทำนายทายทัก

“เห็นหรือเปล่า ผู้หญิงโตะนั้นโดนรวบตัวไปแล้วนะ”

“เมื่อก็ถ่ายติดพวกเรด้วยหรือเปล่านะ”

“ดูสิ เดินกลับมากับบริกรแล้ว”

“หน้าตาดูไม่สำนึกเลย เห็นไหมนั้น”

เห็นสิ เห็นลงไม่ตีมาตั้งแต่แรกแล้ว แค่นั้นไปทางนั้นแวนเดียว ตาวิเศษทั้งสองข้างก็บ่งบอกถึงบางอย่างที่ผิดปกติ แม้จะไม่ได้เพ่งสมาธิเพื่อสอดส่องอนาคตอันไกล ก็ยังตะหงิดใจอยู่ดีว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น เอาเถอะ ดูเหมือนจะไม่ได้ร้ายแรงอย่างที่คิดเท่าไรถึงได้โดนปล่อยตัวกลับเข้ามา

“ทำหน้าอย่างนั้นแสดงว่ารู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น” คนตรงหน้าเอ่ยขึ้นมา

“เปล่านี้” ผมตอบมัด

“อย่าทำหน้าพิลึกก๊อมนั้น แอบมองตรงนั้นอยู่พักใหญ่ไม่ใช่หรือไง” เขาชี้มาที่ตาของผม

“ก็... เดาได้ว่าอาจจะมียางอย่างผิดปกติ”

“มองอย่างเดียวก็เห็นหมดไส้หมดดุนแล้ว หมอดูนี้หน้ากลัวจริง ๆ ”

“โหระต่างหากล่ะพ่อสังข์” ผมแย้ง

“เหมือน ๆ กันนั่นแหละ” พระสังข์พูด “ถ้ารู้ทำไมไม่บอกกันแต่แรกละ อย่างน้อยก็น่าจะเตือนให้พวกบริกรคอยจับตาดูไว้”

“คนเราไม่สามารถก้าวล่วงสิ่งที่ถูกลิขิตให้ต้องเกิดขึ้นได้หรอกนะ อย่างมากก็ทำได้แค่เตือนให้รู้แล้วทำใจยอมรับ”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ บอกเอาไว้ก่อนก็ไม่เสียหายนี่”

“บางครั้งพูดความจริงออกไป ก็จะมีคนที่ทำใจรับฟังไม่ได้ด้วยนะสิ”

ถ้าเกิดผมเข้าไปเตือน บางทีอาจจะถูกเหล่าผู้ดูแลงานไม่พอใจที่ไปหาว่าพวกเขาหละหลวม ตรวจสอบไม่ละเอียดถี่ถ้วน บางครั้งคนเราเมื่อมีศักดิ์ศรีคำคอ คำเตือนที่หวังดีอาจกลายเป็นยั่วโมโหไปโดยไม่รู้ตัว

เหมือนที่พี่ของผมหว่าคำทำนายของผมถูกเขาและเข้างัดรู้ ทั้งที่หากยอมคืนนางสีดาแต่แรกสงครามที่พัวพันถึงหลายอาณาจักรก็จะไม่เกิด หรือญาติพี่น้องคนอื่นและพันธมิตรของลงกา ที่แม้จะเตือนว่าสงครามครั้งนี้จะเผาผลาญวงศ์ยักษ์จนสูญสิ้นกลับไม่มีใครเชื่อผมเลยสักตน พวกเขาปิดหูปิดตาไม่รับฟังแม้กระทั่งโหรที่มองเห็นทั้งสามโลก เห็นอดีตปัจจุบันและอนาคต เพราะมัวจมอยู่ในกิเลสของตนเอง

“คนที่อยากรู้อนาคตเองแต่พอฟังแล้วรับไม่ได้เหี้ยนะ ไม่ยอมแย้งไปหน่อยหรือนั่น” พระสังข์พูดด้วยสีหน้างวย

“ฮ่าฮ่า ผมก็ว่านั่นแหละ”

“เป็นฉันจะไม่ดูดวงกับพวกหมอดูเหลวไหลไร้สาระนั่นหรอก”

นับว่าใจกล้าหรือบ้าดีที่พูดอย่างนี้ต่อหน้าโหรหลวงที่ทำนายทายทัก
เป็นงานหลัก แต่จะว่าก็ได้ พวกมิจฉาชีพหรือพวกผิดจรรยาบรรณเดี๋ยวนี้อะ
มีอยู่ถมไป

“โอ๊ะ ไม่ได้ว่ะนะ ฉันว่าแต่พวกที่ทำนายมั่วจนทำชีวิตคนอื่นลำบาก
ต่างหาก”

แต่ผมก็เคยทำนายว่าเด็กคนหนึ่งจะเป็นตัวกาลกิณีจนเธอโดนเอาไป
ทิ้งนี่นา

อืม ไม่พูดออกไปดีกว่า

“พอสังขังเจอมาเยอะ ถึงได้พูดอย่างนี้”

“รู้ไหมล่ะว่าทำไมตอนเด็กฉันกับแม่ต้องระเห็จไปอยู่นอกเมือง”
พระสังข์เบิกปาก “เพราะโหรไปรับสินบนให้ทักว่าฉันเกิดมาเป็นตัวกาลกิณีไง!”

“ปกติหอยสังข์เป็นของมงคลไม่ใช่หรือ”

“ใช่ไหมล่ะ! ไปถามคนไทยคนไหนเขาก็ว่าอย่างนั้น แล้วพ่อฉันไม่
นึกสงสัยเลยหรือยัง ถึงไปเชื่อไอ้โหรจอมตมตุ้นชะสนิทจนยอมทิ้งลูกเมียไป
อย่างนี้”

“แต่สุดท้ายเขาก็สำนึกผิดนี่”

“อืม ให้อภัยกันนานแล้ว แต่หลัง ๆ มาเริ่มแว่ว เลยกิเอาแต่
ส่องเพงดูดวง ชอบหาซื้อเครื่องรางเสริมดวงมาให้ ดูดวงตามราศีก็มี แล้วนี่
วันไหนสี่เหลืงเป็นสี่กาลกิณีนะ ตัวเลื่อมทองอย่างฉันนี่แทบจะโดนล่ามไว้ใน
วังไม่ได้ออกไปไหนเลย” พระสังข์ยังพรั่นอีกมากมายไม่ขาดสาย แม่ผมจะ

เคยคิดว่าไม่ควรตัดสินความเชื่อส่วนบุคคล แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งคล้อยตามพระสังข์
แล้วว่าพ่อเฒ่าคนนี้เริ่มเข้าขั้นมกมายเต็มที

“คิดแล้วก็น้อยใจนะ แกเอาแต่ววนอยู่อยู่กับดวงชะตา อยู่กับคำ
ทำนายทายทักเรื่องอนาคตที่ยังไม่เกิด จนเริ่มไม่สนใจปัจจุบัน ขนาดคนใน
ครอบครัวเตือนก็ยังไม่ค่อยฟัง ทำเอาสนุกก็ว่าไปอย่าง แต่เนี่ยจริงจังจนตัวเอง
เครียดตาม ลูกหลานก็เป็นห่วงกันหมด” พระสังข์พูดเสียงอ่อน

“ผมว่าลึก ๆ เขาก็คงเป็นห่วงนั่นแหละ อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน
เขาคงพยายามหาวิธีอะไรที่เขาพอจะทำได้ เพื่อช่วยให้มันใจว่า” ผมพยายาม
กล่อมให้พระสังข์ใจเย็นลง เขาก็มั่นนั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะค่อย ๆ เงย
ขึ้นมาสบตากับผม

“พิเภกรับดูดวงหรือเปล่า”

“นี่เขาเสียสติไปแล้วหรือเปล่าเนี่ย

“ขอโทษที ดูแปลกใช่ไหม คือฉันนึกได้นะพ่อเขาชอบดูหลายแบบ
เพราะไม่มันว่าอันไหนจะแม่นบ้าง แต่ถ้าเป็นพิเภก ระดับโหรหลวงของ
กองทัพอัศวินยังงี้ก็แม่นราวกับจับวาง จะได้ไม่ไปมั่ววนอยู่กับหลายสิ่ง
หลายอย่าง นายก็ไม่ต้องกังวลด้วยว่าเขาจะไม่พอใจผลที่ออกมา ฉันเชื่อเลย
ว่าเขาเต็มใจฟังนะ”

“จะดีหรือพ่อสังข์ ฟังแล้วผมดูเหมือนมีจางซีฟั้งงี้ไม่รู้” ผมพูด
หยอก

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ถือเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดนั่นละ ว่ายังงี้ สนใจไหม
ฉันจ่ายให้ได้อะ” พระสังข์มองมาที่ผมอย่างมีหวัง

“ได้สิ แต่เงินทองนะไม่ต้องหрок ยังไงผมก็รับผิดชอบให้แค่เจ้านี่เจ้า
เดียวอยู่แล้ว”

“ให้ทำฟรีได้ที่ไหน งั้นถ้าแลกเปลี่ยนกับเนื้อละเป็นไง อย่างละครึ่งตัน
ก็ยังได้”

“ฮ่าฮ่า ถ้าอย่างนั้นก็ปิดการขายได้เลยครับ”

แก้ปัญหาเรื่องเสบียงขาดแคลนได้แล้ว เป็นไปตามที่ทำนายไว้เลย

บทที่ ๑๐

ปิดฉากงานเลี้ยง

หลังมื้ออาหารจบลง กำหนดการก็ดำเนินต่อไปยังการประมูลเพื่อระดมทุน ของสะสมและของมีมูลค่าจากที่ต่าง ๆ ถูกนำขึ้นมาเสนอไม่ว่าจะเป็น ไข่มุกหายากหนึ่งโหล กระฉักวิเศษที่ใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง สโนว์ไวท์ยุคแรก เครื่องปั้นดินเผาที่ต้องสาปที่ยังใช้งานได้จริง ศรนาคบาศที่มีฤทธิ์ร้ายกาจหนึ่งดอก หรือรองเท้าแก้วของซินเดอเรลลาที่ทำสมาชิกคนอื่นฮือฮากันยกใหญ่

ของประมูลผ่านไปขึ้นแล้วชิ้นละจนหมด ด้วยการขึ้นรับรางวัลจากงานกิจกรรมหรือการแข่งขันต่างๆ ที่ทางสมาคมจัดตลอดปี จนในที่สุดก็มาถึงช่วงสุดท้ายของงานเลี้ยง

“มาถึงรายการสุดท้ายของงานกันแล้วนะครับ ขอเสียงเชียร์ผู้มีโอกาส แอ้ว แอ้ว ผู้มีเกียรติทุกท่านหน่อยเร็ว!” ทว่ากลับได้เพียงเสียงเฮแห่เบาตอบกลับมา

“โอ้ แกล้งตื่นเต้นให้ลึกลับไม่ได้” พิธีกรกล่าวอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ

ตามธรรมเนียมของงานเลี้ยงสมาคมผู้แพ้ในทุก ๆ ปี รายการสุดท้ายคือการประกาศรางวัลทานยอดเยี่ยมประจำปี นับคะแนนจากรีวิวที่ถูกนำมาอ่าน นำมาเล่าขานมากที่สุดของแต่ละปี โดยจะไม่นับคะแนนผ่าน

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์หรือการนำเสนอในช่องทางออนไลน์ใด ๆ ถึงแม้ในโลก
เทปนิยายจะปรับตัวเข้ากับโลกโซเชียลแล้วก็ตาม

ชาวโลกเทปนิยายยังคงเคารพและให้ความสำคัญกับหนังสือ ซึ่งเป็น
ส่วนสำคัญหรือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้คนรู้จักพวกเขาจะในทางที่ดีหรือไม่ก็ตาม
แต่ก็ทำให้เรื่องราวของพวกเขามีคุณค่า

“ส่วนของรางวัล ประธานสมาคมจะเป็นคนจัดเตรียมให้ด้วยตัวเอง
จึงขอเก็บไว้เป็นความลับเหมือนเช่นเคยนะคะ” ถึงมาถามผม ผมก็ตอบไม่ได้
นะเออ” พิธีกรกล่าว

“ปีนี้เป็นเรื่องไหนนะ”

“ก็ต้องเป็นพวกนิทานเจ้าหญิงอยู่แล้ว จะเป็นอย่างอื่นไปได้ยังงี้
เด็กเปิดอ่านซ้ำกันเป็นว่าเล่น”

“ไม่หรอก พวกนิทานพื้นบ้านก็น่าสนใจ ปีก่อนหนูเคยแอบแอบดูก็
เพิ่งจะชนะไป”

“ฉันเหรอ ฉันว่าพวกนิทานสอนใจ พวกนี้นะ嘛มีดี ดูเจี๊ยบๆ แต่
กวาดรางวัลไปได้หลายปีเชียวนะ”

เสียงผู้ร่วมงานแสดงความเห็นปะปนกันทั่วโถงงานเลี้ยง ถกเถียง
กันว่าใครจะเป็นผู้มีสิทธิ์ได้ควาอันดับหนึ่งมาครอง

“ทุกท่านพร้อมกันหรือยังเอ่ย” พิธีกรกล่าวพร้อมเปิดซองกระดาษ
อ่านรายชื่อด้านใน

“หึ คิดอยู่แล้วว่าเรื่องที่ไม่มีใครเหลียวแลอย่างศรีธนญชัยไม่ได้รางวัลอะไรกับเขาหรอก ถึงมาจ้างผมไปเป็นพิธีกรตั้งแต่เขายังนับคะแนนกันอยู่ไซ้ใหม่เนี่ย!” พิธีกรปากดีศรีธนญชัยแส้งไวยวายด้วยเสียงน้อยเนื้อต่ำใจ เรียกเสียงหัวเราะจากแขกในงานได้ดีทีเดียว

“และเลขที่ออก เอ้ย ผู้ชนะของปีนี่ก็คือ...”

“กระต่ายกับเต่าครับ!!!”

“ขอเชิญคุณกระต่าย ตัวแทนของเรื่องขึ้นมารับรางวัลได้เลยครับ”

กระต่ายหนุ่มรูปร่างปราดเปรียวกระโดดไล่เลาะตามทางเดินข้างโถง ขึ้นมาบนเวที ก่อนจะกระโดดขึ้นมาบนแท่นรองที่ถูกเตรียมไว้ให้ ศรีธนญชัย ปรับตำแหน่งไมค์ให้ระดับพอดีกับปากของกระต่าย

“มีอะไรอยากจะทำสักหน่อยไหมครับ” เขาถาม

ผู้ชนะหน้าใหม่ยืนนิ่งตัวแข็งอยู่ครู่หนึ่ง ทุกสายตาในโถงงานเลี้ยง จ้องไปที่เวทีและรอฟังกันอย่างจดจ่อจนได้ยินเสียงหายใจของกระต่ายจาก ไมค์อย่างชัดเจน

“ฉันตื่นเต้นไปหน่อย ไม่รู้จะพูดอะไรดี”

“เอาเป็นว่า ขอคุณที่ทำให้วันนี้ฉันได้มีเรื่องไปเล่าว่าชนะทุกคนในสมาคมได้ตั้งเรื่องหนึ่งนะ” เมื่อกระต่ายกล่าวจบก็กระโดดกลับไปยังที่นั่ง โดยมีทั้งคำยินดี คำหยอกล้อหรือสายตานิ้งแฉะจากสมาชิกตลอดทางที่เขาเดิน ผ่านมา

“ต่อไป จะเป็นการประกาศผลคะแนนสูงสุดของปีนี้ครับ เขียนหน่วย
ทุกท่านวางดินสอวางปากกาลงก่อนนะครับ คนตรงนี้เสียเปรียบนะครับ
อุปกรณ์ไม่พร้อม” ยังไม่ทันที่พิธีกรจะกล่าวจบ เสียงโฮไม่พอใจก็ดังระงมมา
จากทุกมุมโถง

“ผลคะแนนสูงสุดของปีนี้คือ...”

“หืม...”

“ทีมงานครับ เขียนมาผิดหรือเปล่า เหมือนศูนย์จะตกไปอยู่นะ”
พิธีกรอนุญาตผ่านวิทยุสื่อสารด้วยท่าทีลังเล “อะไรนะ ตามนั้นเลยเหรอ”

“อะแหม! ผลคะแนนสูงสุดของปีนี้คือ”

“๔๘๗ คะแนนครับ”

ทั่วโถงงานเลี้ยงส่งเสียงฮือฮาอีกครั้ง คะแนนนี้เป็นตัวเลขที่น้อย
ที่สุดเท่าที่เคยมีมา และยังน้อยกว่าปีก่อนหน้าหลายเท่าตัว

“สิ่งที่ผมอยากจะกล่าวก่อนแยกย้ายกันในวันนี้ คือตัวเลขที่ปรากฏ
อยู่นี้เป็นสิ่งย้ำเตือน ว่าเป็นยุคสมัยที่ใคร ๆ ต่างก็โหยหาหาความบันเทิงที่
รวดเร็ว สะดวกสบาย และหลากหลายนับไม่ถ้วน โลกออนไลน์คือสิ่งที่ตอบ
โจทย์ให้เป็นอย่างดี”

“หนังสือถูกหยิบจับน้อยลงทุกวัน นิทานก็เริ่มไม่เป็นที่นิยมเท่าก่อน
หน้านี้”

“ไม่ว่าวันสักวันหนึ่งโลกเทพนิยายอาจจะพ่ายแพ้ให้กับโลกออนไลน์
อย่างสมบูรณ์เลยก็ได้”

คำพูดชวนห่อเหี่ยวที่ถูกกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยผิดไปจากเคย เสมือนสาปให้โรงงานเลี้ยงให้ตกสู่ความเงียบสงัด ก่อนที่เสียงระฆังดังแห่งหนึ่งเป็นสัญญาณเข้าสู่ปีใหม่จะทำลายความเงียบนั้นลง

“แต่นั่นก็เป็นแค่ทางที่แย่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นได้ ตอนนี้ไม่มีอะไรต้องกังวลนะครับ โลกของเรายังสงบสุขสบายดี” ศรัทธาญชัยกล่าวด้วยรอยยิ้มเริงร่า รวากับว่าบรรยากาตอิมคริมก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้น

“สวัสดีปีใหม่ขอขอบคุณทุกท่านที่มาเข้าร่วมงานในครั้งนี้ ทางเราขอถือโอกาสสวัสดิ์ปีใหม่มทุกท่าน ขอให้ปีนี้เป็นปีที่สดใสกว่าเดิม”

“และขอให้ทุกท่านเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพนะครับ”

บทส่งท้าย

สมาคมผู้แพ้

หลังผู้ร่วมงานทยอยกลับไปจนหมด พนักงานทำความสะอาดและ
บริการต่างเดินเก็บกวาดทำความสะอาดสถานที่กันชุดมุน ไม่มีใครได้ยื่นเสียง
ดังเอะอะโวยวายจากห้องหนึ่งภายในอาคาร

“คิดอะไรอยู่ถึงได้พูดอย่างนั้นออกไปอี!”

เสียงดังของชายชราผู้เป็นตัวแทนของประธานสมาคมไวส์พิธีกร
หนุ่มที่นั่งเอนกายบนโซฟาอย่างไม่ทุกข์ร้อน

“ผมก็ทำงานอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คุณที่รู้ทั้งรู้แต่ก็ยังจ้องผม
ต้องรับความเสี่ยงได้อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ คุณตัวแทน” ศรีธัญชัยกล่าวยียวน
ยั่วให้ชายชราโกรธจนเก็บสีหน้าเอาไม่อยู่

“แหม พูดอย่างนี้ฟังดูไม่ค่อยดีเลยนะครับ”

เสียงหนึ่งแทรกเข้ามาในการสนทนาของทั้งคู่ บริการหนุ่มเจ้าของ
เสียงเดินออกมาจากมุมห้อง เขายิ้มอย่างเป็นมิตรเช่นเคย ทว่าดวงตาสีแดงที่
มองมายังผู้รับบทพิธีกรกลับฉายแววสวนทางกับรอยยิ้มโดยสิ้นเชิง ชายชรา
จากที่กำลังหัวเสียกลับสงบลง เขากับบริการโค้งน้อยๆ ให้กัน ก่อนที่ชายชรา
จะถอยออกห่างจากศรีธัญชัย

“ไม่ทันสังเกตเลยว่ามีคนอยู่ตรงนี้ด้วย ถ้าเผลอพูดจาไม่เข้าหูก็ต้องขอโทษด้วย” ศรัทธาญชัยกล่าวจะก่อนยกมือขึ้นไหวส่ง ๆ “ว่าแต่มาแอบอยู่ที่นี่จะดีหรือคุณปริกร”

“หรือควรจะเรียกว่า ผู้บรรยาย ดีล่ะ”

ผู้บรรยาย หรือ Narrator คือชื่อที่ใช้เรียกแทนผู้ถือตำแหน่งประธานตามธรรมเนียมของสมาคมผู้แพ้ เป็นการแสดงตัวตนให้คลุมเคลือเท่าที่จะทำได้ ส่วนมากพวกเขาจะไม่เปิดเผยตัวตนต่อหน้าสาธารณะหรือออกหน้าในงานสังคม เพื่อสงวนข้อมูลไม่ให้ตกเป็นเป้าหมายโดยง่าย

“ดูออกไวปานนั้นเชียว นี่ผมแสดงไม่เนียนหรือเนี่ย” ผู้บรรยายกล่าวด้วยความแปลกใจ

“ก็พอจะเดาได้ บริกรคนอื่นอยู่ประจำในเขตของตัวเอง มีแต่คุณที่เดินไปมารอบงานทั้งที่ยังไม่มีใครเรียกตัวให้ไปหา” ศรัทธาญชัยกล่าวก่อนจะชี้ไปทางตัวแทนผู้บรรยาย

“คุณเข้ามาขัดจังหวะตอนที่คุณท่านคนนี้นากำลังจะตะบะแตก แต่เขากลับไม่ได้ทำอะไรสักคำ ดูจะเกรงใจคุณเสียด้วยซ้ำ”

“ยังเห็นตัว N ในป้ายชื่อก็เข้าเค้าไปใหญ่ คุณนี่ปลอมตัวได้ไม่สร้างสรรค์เอาซะเลยนะ”

“ไหวพริบดีสมเป็นคุณจริง ๆ” ผู้บรรยายกล่าวด้วยความชื่นชม

นอกจากจะเป็นการเก็บข้อมูลเพื่อให้ดูแลรับมือปัญหาของสมาชิกแต่ละคนได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อีกเหตุผลหนึ่งที่ผู้บรรยายมักปลอมตัวตนเข้าไปสอดแนม คือการรวบรวมเรื่องราวต่างๆ เพื่อที่จะนำไปเล่าขานต่อในวัน

ข้างหน้า โดยจะไม่ได้มีเพียงเรื่องราวที่ทุกคนรู้และเข้าใจเหมือนกัน แต่รวมถึง
เรื่องราวที่ไม่ได้ถูกพูดถึงด้วยเช่นกัน

“คุยเสร็จก็ออกไปได้แล้ว ฉันมีธุระสำคัญต้องคุยกับผู้บรรยาย”
ตัวแทนผู้บรรยายกล่าวกับศรีธนญชัยอย่างไม่สบอารมณ์

“เดี๋ยวก่อน ยังมีอีกคำถามนะ” ศรีธนญชัยเมินเฉยคำของชายชรา
ก่อนจะเบนหน้าไปทางผู้บรรยาย “พอดีฉันสงสัยมานานแล้ว ที่นั่นะจัดตั้งขึ้น
เพื่ออะไรเธอ”

“หืม งานเลี้ยงนี้นะเธอครับ ก็แห่ม สมาคมไม่ได้เสกเงินได้เสีย
หน่อย ต่อไปจะทำอะไรก็ต้องระดมทุนไว้สิ”

“ไม่ใช่ ๆ หมายถึงเหตุผลที่ก่อตั้งสมาคมขึ้นมาะ”

“อืม... น่าเสียดายที่ต้องบอกว่าผมเองก็ตอบไม่ได้ ผู้บรรยายรุ่นแรก
ไม่เคยทั้งคำตอบที่แน่นอนเอาไว้ให้ แต่ก็ทั้งของที่เขามั่นใจว่าเป็นหัวใจของ
สมาคมอยู่ ลองอ่านดูได้นะครับ” ผู้บรรยายผายมือไปที่กระดานใบหนึ่งบน
ผนัง มีกระดานเก่า ๆ ที่ถูกอัดกรอบรักษาเอาไว้ จารึกข้อความไว้ว่า

ผู้แพ้

คือผู้ที่เคยแพ้ ยังคงแพ้ และจะต้องแพ้ต่อไป

ผู้ใดสลัดซึ่งบ่วงแฉความทุกข์สิ้นไป

ย่อมไม่ใช่ผู้แพ้อย่างแท้จริง

เป็นเพียงผู้พลาดพลั้ง

ที่ไม่มีความเข้าใจผู้แพ้

“คำขวัญนี้มันไปเกี่ยวอะไรกับประวัติศาสตร์มากด้วย” ศรีธณชัชยธาม

“หึหึ ใช้ไหมล่ะครับ” ผู้บรรยายหัวเราะในลำคอ

“บางที่ความหมายที่แท้จริงอาจจะไม่มีใครรู้นอกจากคนเขียนก็ได้”

เหมือนกับเรื่องราวเรื่องหนึ่ง

ที่เมื่อมองผิวเผินเพียงด้านเดียวก็จะได้ความเพียงอย่างหนึ่ง

หากเรียนรู้มุมมองทั้งหลายที่ถูกนำมาประกอบจนเป็นเรื่องราวนั้น

ก็จะได้ความที่แตกต่างออกไปอีกมากมายนับไม่ถ้วน

จากนั้นก็สุดแต่ที่จะว่าตีความออกมาเป็นอย่างไร

เพราะสุดท้ายก็มีผู้ใดเข้าใจสิ่งใดอย่างถ่องแท้

เกี่ยวกับผู้แต่ง

อค์มย์ลิริ จันทรศิริ (ชีวกิก)

เกิดวันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสายปัญญารังสิต

และกำลังจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีพ.ศ. ๒๕๖๙

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

